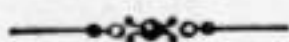

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΜΑΣΤΙΓΙΟΝ

Α΄.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1841 ὁ στρατηγὸς Βυζῶδος ἐπανῆλθεν εἰς Ἀλγερίαν ὡς γενικὸς Διοικητὴς τῶν Γαλλικῶν κατακτήσεων. Ἀλλ' ἐν τῷ διαστήματι τῆς ἀπουσίας του ἡ συνθήκη τῆς Τάφνης εἶχε φέροι τοὺς ἀπαισίους καρπούς της· ἡ ἀπερίσκεπτος ἐμπιστοσύνη παρήγαγε τὴν ἀτιμώρητον προδοσίαν. Ὁ στρατηγὸς Βυζῶδος, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ εἰρηνεύσῃ τὴν εἰς αὐτὸν ἐπιτετραμμένην ἄλλοτε ἐπαρχίαν Ὠράνην, ἣτις ἔπασχε πρὸ πάντων ἐκ τῶν ἐπιδρομῶν τοῦ Ἀβδελ-Καδέρου, εἶχε πράξει τὸ μέγα πολιτικὸν σφάλμα τοῦ νὰ συνθηκολογήσῃ μετὰ τοῦ Ἐμίρου τούτου ἐν ὀνόματι ὅλων τῶν Ἀράβων, καὶ οὕτως ἀναγνωρίζων τρόπον τινὰ αὐτὸν ὡς ἀρχηγὸν τοῦ ἔθνους του, ν' αὐξήσῃ τὰ μέγιστα καὶ τὴν ἐπιρροὴν καὶ τὴν δύναμίν του.

Ὁ πονηρὸς Ἀραψ ἐξεμετάλλευσεν ἐπιτηδεύως τὸ πλεονέκτημα τοῦτο, καὶ διὰ Λιβυκῆς τῷ ὄντι πίστεως παραβάς τὰ συμπεφωνημένα, ἀνέλαβε τὴν ἀφρόνως παραχωρηθεῖσαν αὐτῷ ἀρχηγίαν τοῦ ἔθνους του, ἀνερρίπισε τὴν θρησκευτικὴν αὐτοῦ λύσσαν, καὶ τὸ ἀνεστάτωσεν αὐθις ἀθρόον κατὰ τῶν Γάλλων.

Εἰς τοσοῦτο δὲ προέβη θρασύτητος, ὥστε, διοικοῦντος τὴν Ἀλγερίαν τοῦ Λαβαλέττου, ἠλώνιζε μετὰ τῶν ἀγρίων ἱππέων τοῦ ὅλην τοῦ τόπου τὴν ἑκτασιν, καὶ ἔφερε πολλάκις τὸν φόνον καὶ τὴν λεηλασίαν μέχρις ἐντὸς βολῆς τῶν πυροβόλων τῶν Γαλλικῶν πόλεων, μέχρις αὐτῶν τῶν τοῦ Ἀλγερίου πυλῶν.

Ὅτε λοιπὸν ἔφθασεν ὁ Βυζῶδος, μέγας προὔκειτο ἀγὼν εἰς αὐτὸν, νὰ ἐκτείνῃ τὴν γαλλικὴν κυριαρχίαν ἐκ τῶν τετειχισμένων χωρίων, ὅπου εἶχε περισταλῇ, ἐπὶ πᾶσαν τὴν χώραν, νὰ ταπεινώσῃ τὴν ὀφρὺν τοῦ Ἐμίρου, καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς κατακτητὰς, στενῶς πολιορκουμένους ὑπὸ τῶν κατακτηθέντων.

Ἀλλ' ὅτε ἔφθασεν, ἦτο συγχρόνως τῆς ἀποκρέω καιρὸς, καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἀλγερίου, ἐσχηματισμένη ἤδη κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τῆς Παρισινῆς, ἡμερίμνει περὶ κυριαρχίας καὶ περὶ Ἐμίρου καὶ περὶ κατακτήσεων, καὶ εἶχεν ἀξιώσεις διασκεδάσεων καὶ χορῶν, διότι ὁ Γάλλος καυχᾶται ὅτι χορεύει καὶ ἐπὶ τοῦ κρατῆρος. Τὰς ἀξιώσεις δὲ ταύτας δὲν ἐδύνατο ἀποινὴ νὰ περιφρονήσῃ ὁ Διοικητής.

Ὁ στρατάρχης Βυζῶδος ἔδιδε λοιπὸν χορὸν εἰς τὴν οἰκίαν του. Εἰς τὰς αἰθούσας του κατέστιλβον φῶτα καὶ κρύσταλλα, ἄνθη καὶ ὠραῖαι γυναῖκες, ὥστε ἐκπληττόμενος ἤθελες ἀμφιβάλλει ἂν εὕρισκεσαι εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀφρικανῶν πειρατῶν, ἢ εἰς τὸ ἐν Παρίσις προάστειον τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ. Ἡ συρροὴ ἦτο μεγίστη, αἱ ἐνδυμασίαι χαριέσταται καὶ λαμπρόταται ἐνταυτῷ.

Αἱ κυρίαι, κατὰ συστήματα συνεσπειρωμέναι, ἐπεκρίνοντο ἀμοιβαίως, καὶ ἐδέχοντο μετὰ κατασκοπευτικοῦ βλέμματος πᾶσαν νεωστὶ εἰσερχομένην, μὴ τὸ ἐνδυμὰ τῆς προσκρούῃ κατὰ τι εἰς τὴν τελευταίαν ἡμερίδα τοῦ συρμοῦ, δηλαδή

εἰς τὴν τελευταίως ἀφίχθεϊσαν εἰς Ἀλγερίαν, διότι ὁ ἡλεκ-
τρικὸς τηλέγραφος ἧ δὲν εἶχεν ἐφευρεθῇ εἰσέτι, ἧ δὲν εἶχεν
εἰσέτι τεθῇ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀγγελιῶν τοῦ συρμοῦ.

Οἱ δὲ ἄνδρες, οἱ μὲν νεώτεροι ἐπτερύγιζον περὶ τὰς κυρίας,
οἱ δὲ ὠριμώτεροι συνωμῖλουν περὶ τοῦ συμβάντος τῆς ἡμέ-
ρας, τῆς πρό τινων ὥρων ἀφίχθείσης εἰδήσεως, ὅτι σῶμα
Ἀράβων, αἰρνηδίως ἐπιφανέν, ἐτόλμησε ν' ἀρπάσῃ ἀπο-
στολὴν στρατιωτικῶν ἐφοδίων μόλις μίαν ὥραν μακρὰν τῆς
πόλεως.

Εἷς δὲ μόνος νέος τὴν ἡλικίαν, εὐειδῆς τὴν ὄψιν, ἔμενε
τῶν ἄλλων μακρὰν, καὶ οὔτε μετὰ τῶν γυναικῶν διεσκέ-
δαζεν, οὔτε εἰς τῶν ἀνδρῶν τὴν συνδιάλεξιν ἀνεμίγνυτο,
ἀλλ' ἐφαίνετο ἔχων ἀλλαχοῦ ἡσχολημένον τὸ πνεῦμα, ἧ
περιμένων τινά· διότι, ἐρειδόμενος εἰς μίαν τῶν ἐπιχρύσων
λυχνιῶν τῆς αἰθούσης, προσήλου τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν
θύραν ἀναποσπάστως. Ὁ νέος οὗτος ἦν ὁ Ριχάρδος Δυβαλ-
λῶν, γραμματεὺς τοῦ πρωτοδικείου τῆς Ἀλγερίας.

Ἀπέναντι δὲ τοῦ μέρους ὅπου οὗτος ἴστατο σύννους, ἐκά-
θητο μετὰ ἄλλων πολλῶν γυναικῶν καὶ μία, ὑπερῶσα
πρὸ πολλοῦ ἤδη τὰ ὅρια τῆς νεότητος, ἀλλ' ἔχουσα φυσιο-
γνωμίαν εὐάρεστον καὶ θελκτικὴν πάντοτε, διότι ἐπὶ τῶν
συμμέτρων καὶ εὐγενῶν τοῦ προσώπου τῆς χαρακτῆρων
ἐπέπνεε γλυκύτης καὶ ἀγαθότης. Αὕτη ἔστρεφε συνεχῶς τὰ
βλέμματά της πρὸς τὸν Ριχάρδον, τὸν ἠτένιζε μετὰ μερί-
μνης περιπαθοῦς, καὶ πᾶν νέρος, ὅσον λεπτὸν καὶ ἂν ἦτον,
ἀναβαῖνον εἰς ἐκείνου τὸ μέτωπον, ἀντηνακλᾷτο συμπαθη-
τικῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της. Ἡ κυρία αὕτη ἦν τοῦ Ρι-
χάρδου ἡ μήτηρ.

Τῆς Κυρίας Δυβαλλῶν ἡ καρδιά ἦν ἐστία ἀφοσιώσεως
καὶ ἀγάπης· νυμφευθεῖσα ἐπὶ νεότητός της τὸν ἄνδρα ὃν

ἐνθέρμως ἠγάπα, εἶχεν ἀφιερῶσαι ὅλην τῆς τὴν ζωὴν εἰς αὐτὸν, καὶ συνταυτίσει τὴν ὑπαρξίν τῆς μετὰ τῆς ἐδικῆς του διερχομένη δ' ἀπραγμόνως τὸν βίον εἰς τὰς ἀγκάλας του, δὲν ἐνόει ὅτι ὑπῆρχεν εὐτυχία μακράν του, ἢ ὅτι χωρὶς αὐτοῦ ἦν δυνατὴ ἡ ζωή.

Ἄλλ' ὅταν ἡ ἄστατος τύχη ἐγκατέλειψε τὰ ὄπλα τοῦ Ναπολέοντος, καὶ τὸ ἑκατονθήμερον μετέωρον ἐσβέσθη εἰς τὰ πεδία τοῦ Βατερλώ, καὶ ἔμελλε νὰ βυθισθῇ διὰ παντὸς εἰς τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ τὰ ἄγνωστα κύματα, τότε ὁ Κ. Δυβαλλὼν, ἐλθὼν πρὸς τὴν φιλτάτην του σύζυγον, τὴν ἐφίλησε κλαίων, καὶ θέτων τὸν υἱόν του ἐπὶ τῶν γονάτων της,

— Φύλαξον τοῦτον, τῇ εἶπε· δίδαξον αὐτῷ ν' ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του, νὰ πράττῃ τὴν ἀρετὴν, νὰ ἐνθυμῇται τὸν πατέρα του. Ἔχε τον πλησίον σου ἀντ' ἐμοῦ. Ἡλπισα νὰ σ' ἔχω γλυκεῖαν σύντροφον μέχρι τοῦ τάφου αὐτοῦ, ἀλλ' αὐστηρὸν χρέος ἄλλως μοὶ διατάττει. Ὁ αὐτοκράτωρ, ὁ εὐεργέτης μου, τῆς Γαλλίας ὁ ἥρως, ἀπάγεται δέσμιος. Θὰ ἤμην ἀνάξιος σοῦ καὶ τῆς ἀγάπης σου, ἂν τὸν ἐγκατέλειπον σήμερον. Ἔχε υἱεῖαν. Ἐλπίζω νὰ ἐπανέλθω· ἀλλ' ὅπως δῆποτε, σοὶ ἐμπιστεύομαι τὸν υἱόν μας.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Κ. Δυβαλλὼν ἔπεσεν ἡμιθανής. Ὅποῖαν δῆποτε συμφορὰν, ἤθελε τὴν δεχθῇ καρτερικῶς· ἀλλ' ὁ χωρισμὸς οὗτος ἀνέσπα πρόρριζον πᾶσαν τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἐλπίδα της. Ἐκλαυσεν, ἐφώναξε, παρεκάλεσεν, ἀλλ' ὁ Δυβαλλὼν, εἰ καὶ μετὰ σπαραττομένης καρδίας, ἀνεχώρησεν ὁμῶς, ὑποσχεθεὶς ὅτι θέλει ἐπανέλθῃ μεθ' ἐνὸς ἔτους παρέλευσιν.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ του διήρχετο τὰς μὲν νύκτας κλαίουσα, τὰς δὲ ἡμέρας μετροῦσα πᾶσαν παρερχομένην στιγμήν,

τις ἡλάττου τοῦ χωρισμοῦ τὴν διάρκειαν. Ἀλλὰ τὸ ἔτος παρήλθε, καὶ εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ Δυβαλλῶνος, ἔθασεν . . . ἡ εἰδησις τοῦ θανάτου του.

Ἡ ἀπελπισία τῆς ἀθλίας χήρας ἔχει ἀνάγκην περιγραφῆς; Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας οἱ ἱατροὶ ἐφοβοῦντο περὶ τῆς ζωῆς της. Τέλος ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, λαβοῦσα εἰς χεῖράς της τὸν μικρὸν της Ῥιχάρδον,

— Ὅχι! δὲν θ' ἀποθάνω! ἀνέκραξεν. Εἰς ἐμέ σ' ἐνεπιστεύθη ὁ πατήρ σου· ἐκ τοῦ οὐρανοῦ μ' ἐπιβλέπει, καὶ διατάττει νὰ μὴ σ' ἐγκαταλείψω. Φίλτατον τέκνον! Εἶσαι ἡ ζωσα εἰκὼν του· διὰ σὲ θὰ νικήσω νίκην ἡρωϊκὴν, θὰ νικήσω τὴν ἀπελπισίαν μου!

Καὶ ὥς εἶπεν οὕτω καὶ ἔπραξεν. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐφάνη ἡσυχωτέρα, δηλαδὴ τὴν μὲν θλιψίν της ἀπέκρυψεν ἀπὸ τῶν βεβήλων ὀμμάτων, τὴν δὲ ἀγάπην της συνέστειλεν ἐντὸς τῆς καρδίας της, καὶ τὴν ἐπέθεσεν ὅλην ἐπὶ τὸν υἱὸν της καὶ μόνον. Αὐτὸν ἐθεώρει ὥς προσφιλῆ τοῦ ἀνδρός της παρακαταθήκην, ὥς μόνον δεσμόν της πρὸς τὴν ζωὴν, ὥς μόνην σχέσιν πρὸς τὸ παρελθόν, τὸ περιέχον τὴν εὐτυχίαν της.

Καθ' ὅσον ηὔξανε τὸ παιδίον, κατὰ τοσοῦτον οἱ χαρακτῆρες του διεμορφοῦντο εἰς ὁμοιότητα τοῦ πατρός του, καὶ τοσοῦτον προὔχῳρει ἡ φιλοστοργία της μέχρι παραφόρου λατρείας. Καθὼς εἰς τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν του ἡγρύπει παρὰ τὴν κοιτίδα του ἀνησύχως παραμονεύουσα πᾶν κίνημα, πᾶν νεῦμα, πᾶσαν φωνήν του, οὕτω καὶ ἀφ' οὗ ηὔξησεν εἰς νεανίαν, κεκοσμημένον δι' ἐξαιρέτων προτερημάτων, ἡ μητρικὴ αὐτῆς μέριμνα δὲν ἔπαυσε παρακολουθοῦσα αὐτὸν, διότι ἡ χαρά του ἦτον ἡ μόνη εὐδαιμονία της, καὶ ἡ ἀθυμία του ἡ μόνη της θλιψίς.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ τῆς καρδίας τῆς ὀξυδέρκεια ἀνεκάλυψε πρό-
τινων ἡμερῶν σκιάν τινα μελαγχολίας ἐπὶ τοῦ προσώπου
του, διὰ τοῦτο κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην παρετήρει ἀνη-
σύχως τὸ πρόσωπόν του, καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγεγραμμέ-
νην κατήφειαν. Ἀλλὰ τέλος τὸν εἶδε κινηθέντα ἀπὸ τῆς
θέσεώς του, καὶ φαιδρῶς μειδιάσαντα, καὶ τότε παρηγορη-
θεῖσα ἐστράφη πρὸς τὰς παρ' αὐτὴν παρακαθημένας κυρίας,
καὶ ἤρχισε νὰ συνδιαλέγεται μετ' αὐτῶν.

Ἄν ὅμως ἡ Κ. Δυβαλλὼν εἶχεν ἐξακολουθήσει τὰς πα-
ρατηρήσεις τῆς, ἤθελεν ἰδεῖ ὅτι οὐ μόνον μειδιάμα διέστει-
λεν αἶφνης τὰ χεῖλη του, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὰς παρειάς του
ἐπεχύθη ταχὺ ἐρύθημα, ὅτι δὲ προῦκάλεσεν ἀμφοτέρω ἡ εἰς
τῆς αἰθούσης τὴν θύραν ἐμφάνισις τοῦ Κ. Σαῖν-Μαρτίνου
ταμίου τῆς διοικήσεως, καὶ τῆς ἀνεψιάς αὐτοῦ Ἰουλίας.

Δὲν ἐτάραξε δ' ἡ ἄφιξις αὐτῶν μόνον τὸν Ῥιχάρδον, ἀλλ'
ὀλίγου δεῖν ὅλους τοὺς παρευρισκομένους εἰς τὸν χορόν· διότι
ὅλα τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὴν Ἰουλίαν, καὶ ὅλα
τὰ δίοπτρα ἀπεσκόπευσαν πρὸς αὐτήν. Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες
ἐθαύμαζον τὸ ἐξαίσιον κάλλος τῶν μεγάλων καὶ ζωηρῶν
ὀφθαλμῶν τῆς, τὴν κόμην τῆς, καταμέλανα ὡς πτερόν κό-
ρακος, τὸ ὑπόχρυσον τοῦ προσώπου τῆς χρῶμα, δίδον εἰς
τὴν μορφήν τῆς μεσημβρινὸν τύπον ἐμφαντικώτατον, αἱ δὲ
γυναῖκες μετὰ λεπτόλογον ἔρευναν ἠναγκάζοντο νὰ ὁμολο-
γήσωσιν ὅτι ἦτο χαριεστάτη, καὶ ὅτι ἡ ἐνδυμασία τῆς οὐ-
δὲν εἶχε τὸ ἐπιλήψιμον.

Ὁ στρατηγὸς Βυζῶδος ἐδέχθη τοὺς νεελοῦντας μετὰ με-
γάλης περιποιήσεως. Ὡς δ' ἐτελείωσαν αἱ πρῶται δεξιῶ-
σεις, καὶ ἡ Ἰουλία προῦχώρει πρὸς τὰς λοιπὰς γυναῖκας,
πλησιάσας πρὸς αὐτήν ὁ Ῥιχάρδος,

— Τοῦλάχιστον ἀπόψε, εἶπε, θὰ μοὶ δώσετε, Κυρία, τὸ Κ ο τ ι λ λ ι ό ν. Ἀπόψε ἔφθασα πρῶτος.

Ἡ Ἰουλία ἤνοιγε τὸ στόμα ν' ἀποκριθῇ, καὶ πιθανῶς νὰ δαχθῇ, ὅτε ὀπισθεν ὁρμῶν εἰς τῶν ὑπασπιστῶν τοῦ στρατάρχου, ὁ Κόμης Δὲ Λαφεριέρ, νέος λαμπρὸς τὸ ἐξωτερικόν, ὑπερήφανος καὶ διὰ τὴν παλαιάν του εὐγένειαν καὶ διὰ τὸν μέγαν του πλοῦτον, καὶ χορευτῆς ἄριστος,

— Δὲν ἐφθάσατε πρῶτος, εἶπε προπετῶς. Ἡ Κ. Ἰουλία εἶχεν ὑποσχεθῇ τὸ Κ ο τ ι λ λ ι ό ν εἰς ἐμέ, καθὼς καὶ τὸν πρῶτον στρόβιλον (βάλλε), ὅστις ἰδοὺ ἀρχίζει. Δὲν εἶναι ἀληθές, Κυρία;

— Ναί, τῷ ὄντι. Λυποῦμαι, Κύριε Δυβαλλῶν, εἶπεν ἡ Ἰουλία μετ' ἀγγελικοῦ μειδιάματος, ἐν ᾧ ἔτεινε τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν Κόμητα.

Ἡ πονηρὰ ἐψεύδετο ἀσυνειδήτως.

— Οὔτε ἀπόψε! ἐψιθύρισεν ὁ Ῥιχάρδος, ἐνῷ ἐστρέφετο ἵνα μακρυνθῇ· καὶ τὸ πρόσωπόν του, διαφανὲς κάτοπτρον τῆς ψυχῆς του, ἀπὸ ἐριθροῦ ἐγίνε κάτωχρον.

Ἡ Ἰουλία τὸν ἠτένισε μίαν στιγμὴν σιωπῶσα. Ἐπειτα δὲ, διερχομένη πλησίον του ἵνα λάβῃ τὴν θέσιν της εἰς τὸν χορόν,

— Ἔχω ἀκόμη τὸν τρίτον ἀντίχορον, τῷ εἶπε. Τὸν δέχεσθε;

Ὁ Ῥιχάρδος ἐκλινε ψυχρῶς εἰς σχῆμα παραδοχῆς, καὶ τοῦ προσώπου του ηὔξησεν ἡ ὠχρότης.

— Χωριζόμεθα φίλοι λοιπόν; ἐπρόσθεσεν ἡ Ἰουλία, ἀπευθύνουσα εἰς αὐτὸν γοητευτικὸν βλέμμα.

Ὁ Ῥιχάρδος ἐκλινεν ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν, καὶ ὄλον του τὸ αἷμα συνέρρευσεν εἰς τὰς παρειάς του.

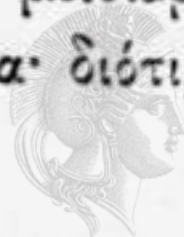
Β'.

Ἡ συναναστροφή ἦτο ζωηροτάτη, καὶ ἡ Ἰουλία, πλήρης εὐθυμίας, ἐχόρευεν ὡς πτερωτὴ καὶ ἐλάλει ὡς χελιδών.

Μετὰ τὸν πρῶτον χορὸν ἐλθοῦσα ἐκάθησε πλησίον τῆς Κ. Δυβαλλῶνος, ἣτις εἰς τοιαύτας περιστάσεις τῇ ἐχρησίμευε πολλάκις ὡς μήτηρ, διότι μητέρα δὲν εἶχεν.

Ἀπ' αὐτῆς τῆς κατακτήσεως ὁ πατὴρ τῆς ἦλθεν εἰς Ἀλγερίαν, ὅπου καὶ ἐφονεύθη· ἔκτοτε δ' ἔμεινεν αὐτὴ πλησίον τῆς Κυρίας Σαῖν-Μαρτίνης, τῆς θείας τῆς, ἣτις ἦτο ἡ πλησιεστέρα τῆς συγγενῆς. Ἡ Κυρία ὅμως αὕτη, φιλάσθενος οὖσα, δὲν ἐδύνατο νὰ τὴν συνοδεύῃ πάντοτε εἰς τὰς συναναστροφάς· διὰ τοῦτο ἡ Ἰουλία ἤθελεν εὐρίσκεσθαι εἰς δεινὴν καὶ δυσάρεστον θέσιν ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου, ἂν ἡ Κυρία Δυβαλλῶν, συμπαθὴς καὶ εὐεργετικὴ πάντοτε, δὲν ἐξέτεινεν ἐπ' αὐτῆς σκιὰν προστάτιν.

Πλησίον τῆς δ' ἐκάθησε μετὰ τὸν χορὸν καὶ ὁ συγχορευτὴς τῆς, καὶ αἱ συνδιαλέξεις των ἐξηκολούθησαν ζωηρότεραι καὶ εὐθυμότεραι παρὰ πρότερον. Ὁ Ριχάρδος μέχρι τοῦ τρίτου ἀντιχόρου δὲν ἐπλησίασε διόλου εἰς τὴν Ἰουλίαν, ἀπέφευγε δὲ καὶ νὰ διέλθῃ ἐμπρὸς τῆς, ἢ νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' αὐτήν. Ἀλλ' ὡς ὁ ὑπὸ μαγνητικὴν ἐπιρροὴν διατελῶν βλέπει καὶ τὰ μὴ παρόντα καὶ ἀκούει καὶ τὰ μᾶλλον μεμακρυσμένα, οὕτω καὶ αὐτὸς εἶχε διηνεκῶς πρὸ ὀφθαλμῶν του τὴν Ἰουλίαν καὶ τὸν νέον Κόμητα, καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης ὅταν κατέφευγεν, ἔβλεπεν ὅμως ἐκείνης τὸ παιδρὸν μειδίαμα, καὶ ἤκουε τὸν ταραχώδη τοῦ Κόμητος γέλωτα· διότι, ὅσον καὶ

ὁ Ῥιχάρδος ἐπροσπάθει κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ν' ἀποδείξῃ εἰς ἑαυτὸν τὸ ἐναντίον, εἶναι βέβαιον ὅτι ἐλάτρευε τὴν Ἰουλίαν μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως ψυχῆς ἐνθέρμου καὶ ποιητικῆς ὡς ἡ ἐδική του.

Ἐνόμισε μάλιστα εἰς διαφόρους περιστάσεις ὅτι τὸ αἶσθημά του διωρᾶτο ὑπὸ τῆς νέας, καὶ ὅτι δὲν ἔμενεν οὐδ' αὐτὴ ἀδιάφορος πρὸς αὐτό. Ἀλλὰ τῆς Ἰουλίας ὁ χαρακτήρ ἦτο φαινόμενον ἀντιπράσεων, πλήρης αἰδήμονος συστολῆς συγχρόνως καὶ πλήρης ἀνδρικῆς τόλμης, δεκτικὸς σφοδρῶν αἰσθημάτων καὶ ἐνταύτῳ ἐλαφρᾶς ἐπιπολαιότητος, φλογερὸν ἡφαίστειον εἰς τὸ βάθος, ἀνθηρὸς λειμῶν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλισθηρὸς χαμαιλέων, συμμεταβάλλων χρῶμα μετὰ τῶν περικυκλούντων αὐτὸν χρωμάτων.

Διὰ τοῦτο, ἐν ᾧ ὁ Ῥιχάρδος ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεκάλυπτεν ἀληθῆ συγκίνησιν καὶ ἐμβριθῆ αἴσθησιν εἰς αὐτήν, καὶ ἡ λέξις ἥτις ἔμελλε νὰ μεταβάλλῃ τὴν ζωὴν του πᾶσαν εἰς χαρὰν παραδείσου ἐθλίβετο φλογερά εἰς τὰ χεῖλη του, αἴφνης τὴν ἔβλεπε κούφως μετατρεπομένην, τὰς ματαίας τέρψεις ἐκθύμως ἐπιζητοῦσαν, καὶ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν χειλέων του κατήρχετο πικρὰ εἰς τὴν καρδίαν του πάλιν, καὶ ἔμενεν ἀπορῶν ἂν ἡγάπα τὴν ἐντελεστέραν ἢ τὴν κοινοτέραν τῶν γυναικῶν.

Πρὸ πάντων δὲ μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ στρατάρχου Βυζώδου, τῆς Ἰουλίας ἡ κεφαλὴ ἐφαίνετο μὴ δυνηθεῖσα ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν χρυσόκροσσον στολὴν, εἰς τοὺς ἀργυροῦς πτερνιστῆρας, εἰς τὸν ξανθὸν μύστακα, εἰς τὸ εὐγενὲς ὄνομα, εἰς τὴν φήμην τοῦ πλούτου, καὶ εἰς τὸ γερμανικὸν στρόβιλον τοῦ Κόμητος Δε-Λαφεριέρου. Εἰς ὅλους τοὺς χοροὺς, εἰς ὅλας τὰς διασκεδάσεις, εἰς ὅλας τὰς ἐκδρομὰς, πεζὰς ἢ ἐφίππους, ὁ Κόμης ἦτο πλησίον τῆς πάντοτε, καὶ

ἡ λαμπρότης τοῦ ὑπασπιστοῦ τοσοῦτον συνεσχίαζε τὴν τοῦ Ῥιχάρδου εἰκόνα, ὥστε εἶδομεν τὴν Ἰουλίαν καταφυγοῦσαν ὡς καὶ εἰς ψεῦδος ἔν' ἀποφύγῃ αὐτὸν καὶ δώσῃ τὸ Κ ο τ ι λ λ ι ὸ ν εἰς τὸν προτιμώμενον χορευτὴν.

Τέλος ἔφθασεν ὁ τρίτος ἀντίχορος. Ὁ Ῥιχάρδος ἦλθε πρὸς τὴν Ἰουλίαν, ὅλος τρέμων ἐκ συγκινήσεως, καὶ κλίνας σιωπηλῶς πρὸς αὐτὴν, τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν θέσιν της. Ὅταν ἠθέλησε νὰ τῇ ἀποτείνῃ τὸν λόγον, ἡ φωνὴ του ἦτο πλήρης δακρύων. Ἀλλ' ἡ Ἰουλία ἦτο τόσον φαιδρὰ, τόσον εὐθυμος, τῷ ὠμίλει τόσον φιλικῶς, μετὰ τόσης ἐμπιστοσύνης, ἔπειτα δ' ἦτο τόσον ὡραία, ὥστε ὁ Ῥιχάρδος, ἐλθὼν μετ' ἀποφάσεως νὰ μείνῃ ἀδιάφορος καὶ ψυχρὸς, καὶ μετὰ τὸν χορὸν νὰ μακρυνθῇ ἀπὸ πλησίον της διὰ πάντοτε, συνεταράχθη κατ' ἀρχὰς, μετὰ ταῦτα παρεδόθη εἰς ἄφραστον γοητείαν, καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἀντιχοροῦ, ὡς παιδίον πειθόμενος εἰς τὸ πρῶτόν της νεῦμα, ἔσπευσε μετὰ παλλούσης καρδίας νὰ καθήσῃ εἰς θέσιν ἣν τῷ ἔδειξε κενὴν πλησίον της.

Ἀλλ' ἐνῶ συνωμίζουν, καὶ ἡ συνδιάλεξις ἐλάμβανε χαρακτῆρα ὅλως ἐμπιστευτικόν, καὶ ὁ Ῥιχάρδος ἐπέτα εἰς τὸν ἔβδομον οὐρανὸν, ἀπὸ τοῦ ἄλλου πέρατος τῆς αἰθούσης ὁρμᾷ ὁ Κόμης θορυβωδῶς, λαμβάνει τὴν πρώτην τυχοῦσαν καθέδραν, καὶ κάθηται ἐμπρὸς τῆς Ἰουλίας, ὥστε νὰ γίνῃ εἰς τὸν διάλογον τρίτος. Ὁ Ῥιχάρδος ἡσθάνθη ἰσχυρὸν πείσμα ἐντός του, ἀλλ' ἐνόμισεν, ἡ τοῦλάχιστον ἐπροφασίσθη καθ' ἑαυτὸν, ὅτι νομίζει ἄτοπον νὰ ἐγερθῇ τότε καὶ ν' ἀπέλθῃ.

Ἀπὸ λόγου εἰς λόγον ὠμίλησαν καὶ περὶ τῶν Ἀράβων τῶν φανέντων περὶ τὴν πόλιν.

— Ἄν ἔλθουν νὰ μᾶς προσβάλουν οἱ Ἀράβες, ἐλπίζω

ὅτι θὰ μᾶς ὑπερασπισθῇτε, κύριε Κόμη, εἶπεν ἡ Ἰουλία μετὰ φιλαρέσκου τρόπου πρὸς τὸν Δε-Λαφεριέρον.

— Τὸ ξίφος τοῦτο εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας, ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικός. Ὅταν σᾶς ὑπερασπίζεται, ἡμπορεῖ ν' ἀντιταχθῇ κατ' ὅλης τῆς Ἀραβίας, τῆς Πετραίας καὶ τῆς Εὐδαίμονος. Δεχθῇτέ με ὡς ἱππότην σας, καὶ μὴ ἔχετε φόβον.

— Ἐννοεῖται ὅτι βέλομεν χύσει τὸ αἷμά μας ὑπὲρ ὑμῶν, κυρία, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ζωηρῶς ὁ Ῥιχάρδος, καὶ ὅτι θέλετε ἔχει τὰ σώματά μας προπύργιον.

— Βλέπετε, Κυρία, ὁποία μάγισσα εἰσθε; εἶπεν ὁ Κόμης χαριεντιζόμενος. Τὸν Κ. Δυβαλλῶνα, τὸν εἰρηνικὸν ὑπηρέτην τῆς Θέμιδος, μετεβάλατε αἰφνης εἰς πολεμιστὴν αἱμοχαρῆ. Ὁ Κ. Δυβαλλὼν ἐπεμβαίνει εἰς τὰ δικαιώματά μας.

Ὁ Ῥιχάρδος ἦτον ἕτοιμος ν' ἀπαντήσῃ πικρὸν τινα λόγον· ἀλλὰ συνησθάνθη ὅτι ἐδύνατο νὰ φανῇ γελοῖος, καὶ ἐσιώπησεν.

— Ἄν ἤμην ἀνὴρ, εἶπεν ἡ Ἰουλία, ἀποβλέπουσα πρὸς τὸν Λαφεριέρον, ἤθελον γίνεи στρατιώτης. Εἶναι τὸ μόνον ἐπάγγελμα ἄξιον τοῦ ἀνδρός. Τί εὐγενέστερον τοῦ νὰ στηρίζηται τις ἐπὶ τῆς ἀνδρίας του, καὶ οὐδένα φοβούμενος, νὰ σώζῃ προσέτι καὶ νὰ ὑπερασπίζεται καὶ τοὺς φίλους του;

— Καὶ ἡ ἀνδρία, εἶπεν ὁ Ῥιχάρδος, δηχθεὶς τὴν ψυχὴν ἐκ τῶν ἀπερισκέπτων τούτων λόγων, εἶναι ἄφευκτον νὰ εὐρίσκηται μόνον ὑπὸ τὴν στολὴν τοῦ στρατιώτου;

— Τοῦλάχιστον, ἀπήντησεν ἡ φιλόγελως κόρη, ὑπὸ τὸν μανδύαν τοῦ δικαστοῦ δὲν θὰ μᾶς πείσητε ὅτι πρέπει νὰ τὴν ζητήσω. Δὲν εἶναι ἀληθές, κύριε Κόμη;

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Κόμης καγχάζων· ἂν κυριεύσωσί ποτε οἱ Ἀραβες τὸ Ἀλγέριον, δὲν σᾶς συμβουλεύω νὰ προσφύγητε εἰς τὸ δικαστήριον ἵνα σωθῇτε.

— Ὄταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς δοκιμασίας, εἶπεν ὁ Δυβαλλών, ἐν ᾧ ἤρχιζεν ἤδη ν' ἀναβράζῃ τὸ αἷμά του, τότε θέλομεν ἰδεῖ ποῦ ὑπάρχει ἡ ἀληθὴς ἀνδρία.

— ὦ! κύριε Δυβαλλών, εἶπεν ἡ Ἰουλία, μᾶς πέμπετε εἰς τὰς Ἑλληνικὰς καλάνδας. Χθὲς ἐπῆγα ἔφιππος ἕως εἰς τὴν Μεγάλην Βρύσιν, καὶ ἐκεῖ, εἰς τὴν πλάτανον, ἐλησμόνησα τὸ χρυσοῦν μου μαστίγιον. Πρὸ ὀλίγου ἐπρότεινα εἰς τὸν κύριον Κόμητα νὰ μοὶ τὸ φέρῃ αὔριον, ἀλλὰ μοὶ ἀπεκρίθη ὅτι εἶναι ἀδύνατον, διότι οἱ Ἀραβες κατέχουσι τὴν δίοδον. Ἄν εἴσθῃ ὁ ἥρως ὅπου μᾶς λέγετε, ἰδοὺ καιρὸς νὰ τὸ ἀποδείξῃτε· φέρετέ μοι τὴν μαστιγά μου, νὰ σᾶς δώσω τὸν στέφανον τῆς ἀνδρίας.

— Ἀπατᾶσθε, Κυρία· δὲν ἐπαγγέλλομαι τὸν ἥρωα, εἶπεν ὁ Ῥιχάρδος συστέλλων τὰς ὀφρῦς.

Καὶ στραφεὶς μετὰ βαθεῖαν ὑπόκλινιν, ἐμακρύνθη, διότι ἤρχιζεν ὁ νέος χορὸς· δι' ὅλης δὲ τῆς ἐσπέρας δὲν ἐπλησίασεν εἰς αὐτὴν πλεόν.

Εἰς τὸ Κοτιλλιὸν ἡ Ἰουλία τὸν ἀνεκάλυψεν εἰς μίαν γωνίαν ἱστάμενον ὠχρὸν καὶ ἀκίνητον, καὶ ἤλθε πρὸς αὐτὸν νὰ τὸν ἐκλέξῃ δι' ἓνα γύρον. Ὁ Ῥιχάρδος ἐχόρευσε, καὶ τὴν ἄφησεν εἰς τὴν θέσιν τῆς, εὐχαριστήσας αὐτὴν διὰ βαθείας κλίσεως τῆς κεφαλῆς, χωρὶς νὰ εἰπῇ οὐδὲ λέξιν. Μετὰ ταῦτα δ' ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοῦ χοροῦ μετὰ τῆς μητρὸς του.

Γ'.

Τὴν δ' ἐπαύριον, ἡμέραν κυριακὴν, καθ' ἣν τὰ δικαστήρια ἐσχόλαζον, ἐτοιμάσας ἀπὸ πρωΐας τὸν ἵππον του, καὶ λαβὼν εἰς χεῖρας τὸ πυροβόλον του, ἀπεχαιρέτισε τὴν μη-

τρα του λέγων ὅτι ὑπάγει νὰ κυνηγήσῃ. Ἡ Κυρία Δυβαλλὼν τὸν προέτρεψε νὰ μὴ ἐκτεθῇ, μέχρις οὗ οἱ Ἀραβες δωχθῶσιν ἀπὸ τῶν πέριξ τῆς πόλεως, ἀλλὰ τὴν καθησύχασε διῖσχυρίζόμενος ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἀπεύρθησαν ἤδη, ὅτι ἄλλως τε γνωρίζει τοὺς δρόμους καλῶς. Ἰππεύσας λοιπὸν, ἐξῆλθε τῆς πόλεως, καὶ ἐστράφη εὐθὺς πρὸς τὴν Μεγάλην Βρύσιν. Ἀλλὰ, καθὼς εἶπεν, ἐγνώριζε τοὺς δρόμους καλῶς· δι' ὃ, μεθ' ἡμισείας ὥρας ἵππασίαν, ἐγκατέλιπε τὴν δημοσίαν ὁδὸν, καὶ ἔλαβε πλαγίως ἄγνωστον στενωπὸν, βυθιζομένην μεταξὺ ὑψηλῶν θάμνων, οἵτινες τὸν ἔκρυπτον, αὐτὸν καὶ τὸν ἵππον του.

Οὕτω προέβη ἔτι ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ ἀθορύβως· ἀλλὰ τέλος ἔφθασεν εἰς μέρος ὅπου ἔπρεπεν ἀναγκαίως νὰ διέλθῃ διὰ τῆς ὁδοῦ. Ἐκεῖ βλέπει ὅτι οἱ Ἀραβες κατεῖχον αὐτήν. Χωρὶς νὰ θορυβηθῇ, αἰφνιδίως κεντᾷ τὸν ἵππον του, ὁρμᾷ εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, καὶ πρὶν συνέλθωσιν ἀπὸ τῆς ἐκπλήξεώς των, ρίπτεται ὡς ἀστραπὴ εἰς τὴν στενωπὸν τὴν ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ.

Οἱ Ἀραβες τὸν διώκουσιν ἐξ ὀπίσω, ἀλλ' ἐκεῖνος, γνωρίζων τὰς θέσεις, καὶ ἤδη προδραμὼν αὐτῶν ὁπωσοῦν, φθάνει εἰς τὴν πλάτανον, εἰς τὸ μέρος ὅπου τῷ εἶπεν ἡ Ἰουλία, βλέπει τὸ μαστίγιον, τὸ ἀρπάζει τρέχων, καὶ ἀμέσως στρέφεται πρῶτον πρὸς δεξιὰ, μετὰ ταῦτα πρὸς ἀριστερά, ὅπως εὖρῃ διεκφυγὴν ἀπὸ τῶν διωκόντων.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς· οἱ Ἀραβες τὸν εἶχον φθάσει. Τότε ἀλλάζων σχέδιον, ἔστρεψεν ἀποτόμως τὸν ἵππον του πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐφορμήσας, ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ πρώτου προσερχομένου, καὶ τὸν ἐπλήγωσε. Μετὰ ταῦτα δὲ, ρίψας τὸ πυροβόλον του κατὰ γῆς, ἔσυρε τὴν μάχαιραν, ἣν ἔφερεν εἰς τὸ πλευρόν του, καὶ ἤρχισε νὰ μάχηται λυσσω-

δῶς, ἐπὶ τῇ ἀπονενοημένῃ ἐλπίδι τοῦ νὰ διασχίσῃ τὸν δρόμον του διὰ τῶν ἐχθρῶν.

Ἄλλὰ τ' ἀδύνατα ἐπεχείρει. Μετ' οὐ πολὺ τὸν περιεκύκλωσαν ὑπὲρ τοὺς πεντήκοντα, καὶ ὁ ἀριθμὸς των ηὔξανεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Ὁ Ῥιχάρδος ἠγωνίσθη ἀπηλπισμένως, ἀλλὰ τέλος τὸ ξίφος του ἐθραύσθη εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῇ. Ἡ ἀνδρία του ἐνέπνευσεν εἰς τοὺς Ἄραβας μέγα σέβας.

Ἄμα δὲ τὸν συνέλαβον, τὸν ἔσυραν εἰς ἄγνωστον καὶ ἀπρόσιτον μέρος τοῦ ὄρους, καὶ ἐκεῖ τὸν ἀφῆκαν ὑπὸ φρουρὰν ἀσφαλῆ.

Ὡς δ' ἔμεινεν ὁ Ῥιχάρδος μόνος μετὰ τοῦ πρώτου φρουροῦ ὅστις ἐτάχθη εἰς τὴν φυλακὴν του, πλησιάσας εἰς αὐτόν,

— Θέλεις νὰ κερδήσῃς χρήματα; τῷ εἶπε.

— Θέλω, ἀπεκρίθη ὁ Ἄραψ.

— Τί θέλεις νὰ σοὶ δώσω, καὶ νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ φύγω;

Ὁ Ἄραψ ἐγύμνωσε τὸ γεταγάνιόν του.

— Ἄν κινηθῇς μόνον, εἶπεν, ἢ ἂν ἐπαναλάβῃς αὐτὴν τὴν λέξιν, σοὶ κόπτω τὴν κεφαλὴν.

— Καλὰ· ἀλλὰ δέχεσαι νὰ φέρῃς αὐτὴν τὴν μάστιγα εἰς τὸ Ἀλγέριον;

— Τί μοὶ δίδεις;

— Χίλια φράγκα.

— Δέχομαι.

— Ἐξεύρεις νὰ γράφῃς;

— Ἐξεύρω.

— Θὰ εὔρῃς εἰς Ἀλγέριον τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Σαὶν-Μαρτίνου, καὶ ἐκεῖ θὰ ζητήσῃς τὴν ἀνεψιάν του Ἰουλίαν Βω-

—άν, —γράψε τὸ ὄνομα—καὶ θὰ τῇ δώσης εἰς χεῖράς της αὐτὸ τὸ μαστίγιον.

— Καὶ τί θὰ τὴν εἰπῶ;

— Τίποτε.

— Καὶ ἂν μ' ἐρωτήσῃ;

— Δὲν θ' ἀποκριθῇς.

— Καὶ τίς θὰ μὲ πληρώσῃ;

Ὁ Ῥιχάρδος ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ δακτύλου τοῦ χρυσοῦν δακτυλίδιον.

— Θὰ ζητήσῃς ἔπειτα, εἶπε, τὴν Κυρίαν Δυβαλλών. Θὰ τῇ δώσης αὐτὸ, καὶ θὰ τῇ εἰπῇς ὅτι ὁ υἱός της συνελήφθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων, ἀλλὰ ζῇ. Ἡ μήτηρ μου θὰ σοὶ δώσῃ τὰ χίλια φράγκα.

— Καὶ ἂν δὲν μὲ πιστεύσῃ;

Ὁ Δυβαλλών ἔγραψε τὰς ἀκολουθούσας λέξεις ἀραβιστί· « Μὴ λυπεῖσθε, ζῶ. Δόσατε χίλια φράγκα εἰς τὸν ἐπιφέροντα καὶ ἀφήσατέ τον ν' ἀναχωρήσῃ. »

— Δὸς τοῦτο, τῷ εἶπε, καὶ θὰ σὲ πιστεύσῃ.

Ὁ Ἀραψ ἔλαβε τὸ γραμματίον, τὸ ἀνέγνω προσεκτικῶς, τὸ ἐφύλαξεν εἰς τὴν ζώνην του, καὶ ἅμα παρῆλθεν ἡ ὥρα τῆς φυλακῆς του, ἀναβὰς εἰς τὸν ἵππον τοῦ ἀνεχώρησε.

Δ'.

Τὴν δ' ἐπαύριον τῆς ἡμέρας τοῦ χοροῦ, ὁ στρατηγὸς Βυζῶδος ἔδιδε γεῦμα εἰς τὰς κυριωτέρας οἰκογενείας τῆς Ἀλγερίας, καὶ ἀπεχαιρέτα αὐτὰς συγχρόνως, μέλλων ν' ἀναχωρήσῃ πρὸς τὰ ἐνδότερα, καὶ ἀφ' οὗ ἀποδιώξῃ τοὺς ἐνοχλοῦντας τὰ περίξ τῆς πόλεως Ἀράβας, νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς

ἄπωτέρας ἐπαρχίας, καὶ νὰ ὀργανώσῃ νέον σύστημα πολέμου ἐπιθετικοῦ.

Οἱ προσκεκλημένοι εἶχον ἤδη συνέλθει, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν οἱ γνώριμοί μας, ὁ Κ. Σαὶν Μαρτῖνος καὶ ἡ ἀνεψιά του, ἣν ἐπολιόρκει ἤδη ὁ κόμης Δὲ Λαφεριέρος. Ἡ κυρία Δυβαλλὼν ἔγραψε, συγγνώμην ζητοῦσα, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ γεῦμα, καὶ διότι εἶχεν ἀπαυδῆσαι τὴν προτεραίαν, καὶ διότι ὁ υἱὸς της, ἐξελθὼν εἰς τὸ κυνήγιον, δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει εἰσέτι.

Πρὶν δὲ καθήσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν, εἰσελθὼν ὑπηρέτης, εἶπεν εἰς τὴν Ἰουλίαν ὅτι ζητεῖται ἔξω. Ἡ Ἰουλία ἐξῆλθε. Μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς ἐπέστρεψε, καὶ εἶχε τὸ πρόσωπον ἐρυθρὸν ὡς πύρινον, εἰς τὴν χεῖρα δ' ἐκράτει τὸ χρυσοῦν μαστίγιον.

— Τί σὰς συνέβη, κυρία; ἔσπευσε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ὁ Λαφεριέρος, δραμὼν πρὸς αὐτὴν ἅμα τὴν εἶδεν οὕτως εἰσερχομένην.

— Ἰδέτε, μοὶ τὸ ἔστειλεν, εἶπε μυστικῶς ἡ Ἰουλία, πλήρης ταραχῆς, δεικνύουσα τὸ μαστίγιον, καὶ πιέζουσα διὰ τῆς χειρὸς της τὴν καρδίαν της, ὡς ἵνα καταστείλῃ τοὺς βιαίους παλμοὺς αὐτῆς.

— "Ω! πῶς τοῦτο;

— Εἰς "Αραψ μοὶ τὸ ἐνεχείρισε, καὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου δὲν ἠθέλησε ν' ἀποκριθῇ.

— "Ω! δὲν μοὶ λέγετε ὅτι ὁ Κ. Δυβαλλὼν εἶναι ἱππότης ἄμεμπτος καὶ ἀνεπίληπτος, ὡς ἔλεγον ἄλλοτε! εἶπεν ὁ κόμης γελῶν.

— Δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ τὸν χλευάσῃτε διὰ τοῦτο, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλία μετὰ τινος σοβαρότητος. Ἐδειξε γενναιότητα θαυμασίαν· ἐξετέθη εἰς μέγαν κίνδυνον

ἅ μίαν μου ἀφροσύνην. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι μεγάλως μετανοῶ.

— Φανταστὸς κίνδυνος! Οἱ ἝΑραβες, εἶμαι βέβαιος, εἶναι μυθικὰ ὄντα, ἣ ἀνεχώρησαν, καὶ ὁ Κ. Δυβαλλὼν τὸ ἔχει μάθει, ἠθέλησε νὰ ὑποτραυλίσῃ ὁ κόμης, τεθορυβημένος διὰ τὴν ἀπότομον τῆς νεανίδος ἀπάντησιν.

Ἄλλ' αἰφνης ἡ θύρα ἠνεώχθη θορυβωδῶς, καὶ ὁ ὑπηρέτης ἀνήγγειλε μεγαλοφώνως.

— Ἡ Κυρία Δυβαλλὼν!

Ἐν τῷ ᾄμα δ' εἰσώρμησεν ἡ μήτηρ τοῦ Ριχάρδου σχεδὸν ἐκτὸς ἑαυτῆς.

— Τὸν συνέλαβον! τὸν σύρουν εἰς τὰ ὄρη, θὰ τὸν φονεύσουν! ἐφώναξεν, ᾄμα ὁ στρατηγὸς Βυζῶδος, ἐκπληττόμενος διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἐμφάνισίν της, προῦχώρησε πρὸς αὐτὴν μετὰ πολλῆς εὐγενείας νὰ τὴν δεχθῇ.

— Ποῖον συνέλαβον; ποῖον θὰ φονεύσουν; ἐξηγήσατέ μοι, κυρία, τῇ εἶπε μετὰ τόνου φιλόφρονος.

— Τὸν υἱόν μου συνέλαβον, τὸν υἱόν μου! θὰ τὸν φονεύσουν! Οἱ ἝΑραβες τὸν συνέλαβον! ἔκραζεν ἡ δυστυχὴς μήτηρ. Στρατηγέ, βοηθήσατε, σώσατέ τον. Ἡξεύρετε, ὁ υἱός μου εἶναι τὸ πᾶν δι' ἐμέ! Χωρὶς τοῦ υἱοῦ μου ἡξεύρετε ὅτι θεν' ἀποθάνω. Καὶ ἂν ἀποθάνω τί ὠφελεῖ; Ὁ θάνατός μου θενὰ τὸν σώσῃ; ὦ! φαντασθῆτε! αἱ ἝΑραβες τὸν ἔχουν, τὸν σύρουν εἰς τὰ βουνά! Βοηθήσατε, βοηθήσατε!

— Κυρία, εἶπεν ὁ στρατάρχης, καθησυχάσατε· διηγηθῆτέ μας τί συνέβη.

Ἡ Κυρία Δυβαλλὼν διηγήθη ὅτι ὁ υἱός της ἐξῆλθεν ἀπὸ πρωίας εἰς τὸ κυνήγιον, ὑποσχεθεὶς νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸ τῆς ἑσπέρας, ἀλλ' ὅτι πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἝΑραψ τις ἐλθὼν τῇ ἔδωκε τὸ δακτυλίδιόν του, καὶ δύο λέξεις ἰδιογράφους του, δι' ὧν τῇ ἀναγγέλλει ὅτι συνελήφθη ὑπὸ τῶν ἝΑράβων.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἐρρίφθη ὡς παράφορος εἰς τοὺς πόδας τοῦ στρατηγοῦ.

— Τὸν υἱόν μου, ἐφώναζε, στρατηγέ! τὸν υἱόν μου! Καὶ ἔπεσεν ὡς νεκρά κατὰ γῆς.

Ἡ Ἰουλία, εἰς ἧς τὸ πρόσωπον ἐχύθη θανάτου ὠχρότης, ἔσπευσεν εἰς βοήθειάν της. Ὁ δὲ στρατηγὸς Βυζῶδος, ὑποστηρίξας αὐτήν, καὶ καταθείς αὐτήν εἰς τὸ ἀνακλιντήριον,

— Κυρία, τῇ εἶπε, μένατε περὶ τοῦ υἱοῦ σας ἀμέριμνος. Πρὶν παρέλθωσιν εἰκοσιτέσσαρες ὥραι, θὰ σᾶς φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν υἱόν σας.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς περιῖσταμένους ἀξιωματικούς,

— Κύριοι, ἐπρόσθεσεν, σᾶς προσεκάλεσα εἰς γεῦμα, θὰ σᾶς δώσω εὐωχίαν καλλητέραν τοῦ γεύματος. Ἄς πῖωμεν ἐν ποτήριον, καὶ ὅλοι εἰς τοὺς ἵππους σας. Τὰ τάγματα εἶναι ἔτοιμα! Εἰς ἡμίσειαν ὥραν ἐκστρατεύομεν. Αἱ κυρίαι καὶ οἱ κύριοι ἐδὼ ἄς πῖωσιν εἰς υἰεῖαν καὶ εἰς ἐπιτυχίαν μας. Ἀφίνω τὸν κόμητα Δὲ Λαφεριέρον νὰ μ' ἀντιπροσωπεύσῃ εἰς τὸ δεῖπνον. Ὁ Δυβαλλὼν εἶναι εἷς τῶν ἀξιωτέρων υἱῶν τῆς Γαλλίας. Πρὶν ἔλθῃ τὸ μεσονύκτιον πρέπει νὰ ᾔῃ ἐλεύθερος!

Εἶπε, καὶ γενικὸς ἐνθουσιασμὸς κατέλαβε τοὺς παρόντας. Ἡ Κ. Δυβαλλὼν ἠγέρθη, καὶ ἂν ὁ στρατηγὸς δὲν τὴν ἐμπόδιζεν, ἤθελε νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρά του. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἔπιον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν των, καὶ ἔσπευσαν πρὸς τὰ τάγματά των· μεθ' ἡμίσειαν δ' ὥραν ὁ στρατηγὸς Βυζῶδος ἐξεστράτευσεν προπεμπόμενος ὑπὸ τῶν ζητωκραυγῶν τῶν κατοίκων.

Ἡ Κ. Δυβαλλὼν μετεκομίσθη ἡμιθανὴς εἰς τὸν οἶκόν της, συνοδευμένη ὑπὸ τῆς Ἰουλίας, ἥτις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν

ἤελε νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Τὸν πρῶτον ἐρεθισμόν της διεδύχθη παντελὴς ὕφεις ὄλων της τῶν δυνάμεων. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔμενον τεταμένοι καὶ ἀκίνητοι, τὸ στόμα της ἀφρονον.

Τὴν νύκτα ἀνεπτύχθη σφοδρὸς πυρετὸς, καὶ εἰς τοὺς παρὰ θυμους αὐτοῦ ἔκραζε τὸν υἱὸν της, τὸν ἐκάλει διὰ τῶν τρυφερωτάτων ὀνομάτων, ἡρώτα τὴν Ἰουλίαν ἂν ἡξεύρῃ τίς τὸν ἐφόνευσε, διατί τὸν ἐφόνευσαν ἔλεγεν ὅτι ὁ ἀνὴρ της τῇ τὸν ἐνεπιστεύθη. ὅτι ὁ ἀνὴρ της παρ' αὐτῆς θενὰ τὸν ζητήσῃ.

Ἄλλοτε ἠγείρετο, ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ τῆς κλίνης, νὰ δράμῃ κατόπιν τῶν στρατευμάτων, νὰ ᾔναι ἡ πρώτη νὰ κόψῃ τὰ δεσμά του, πρώτη νὰ τὸν ἐγκλείσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας της. Εἰς δὲ τὰς διαλείψεις τοῦ πυρετοῦ, ὅταν τῇ ἐπανήρχετο ἡ γρῆσις τοῦ λογικοῦ, ἔκλαιε, καὶ ὠδύρετο, καὶ ἡρώτα ἂν δὲν ἦλθον εἰδήσεις ἐκ τοῦ στρατεύματος.

Τὴν ἐπαύριον ἀπὸ πρωίας χαρμόσυνοι εἰδήσεις διεδόθησαν εἰς ὅλην τὴν πόλιν. Μόλις δ' ἐξημέρωσε, καὶ ὁ Κ. Δὲ Λαφεριέρος ἐλθὼν πρὸς τὴν Κ. Δυβαλλὼν, τῇ ἐκοινοποίησεν ἐπιστολὴν τοῦ στρατάρχου, λέγοντος, ὅτι διὰ νυκτὸς ἐπέπεσε κατὰ τῶν Ἀράβων, κατεχόντων διαφόρους θέσεις περὶ τὴν πόλιν, ὅτι τοὺς κατέστρεψε κατὰ κράτος, ὅτι δὲ διώκει δραστηρίως τοὺς μείναντας ὀλίγους φυγάδας, καὶ ἐλπίζει ἐντὸς ὀλίγου νὰ τοὺς φθάσῃ, καὶ ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτῶν τὸν υἱὸν της.

Αὕτη λοιπὸν ἦτον ἡ τόσον ἀνυπομόνως, ἡ τόσον ἀνησυχῶς περιμενομένη εἰδήσις! αὕτη εἰς ἣν εἶχε στηρίζει ὅλας της τὰς ἐλπίδας! Καὶ ἰδοὺ ἦλθε, καὶ τὴν βυθίζει πάλιν εἰς τὸ πέλαγος τῆς ἀμφιβολίας, ἢ μᾶλλον εἰς τῆς ἀπελπισίας τὴν ἄβυσσον! Καὶ ἔμως τί ἡδύνατο; Νὰ περιμένῃ καὶ νὰ

μετροῇ ἕκαστον λεπτόν παρερχόμενον, καὶ ἕκαστον λεπτόν νὰ τῇ φαίνεται αἰὼν ἀγωνίας, πλήρης τῶν ἀπαισιωτέρων φαντασιῶν καὶ τῶν δεινοτέρων βασάνων.

Περιέμενε λοιπὸν, κατὰ τὸ φαινόμενον μὲν μεθ' ὑπομονῆς καὶ μετὰ καρτερίας· ἀλλ' ἡ Ἰουλία, ἥτις τὴν παρετήρει περίφροντις, ἔβλεπεν ὅτι τὸ βλέμμα της εἶχεν ἀτενές τι, καὶ τὰ χεῖλη της πολλάκις ἐκινουῦντο σπασμωδικῶς, καὶ τὰς χεῖράς της ὅτι ἔκαιεν ὑπόκωφος πυρετός.

Τέλος περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς πέμπτης ἡμέρας, ἐν ᾧ ἡ Ἰουλία ἦτο πλησίον της, ἠνεώχθη τοῦ θαλάμου ἡ θύρα.

— Ὁ Κόμης δὲ Λαφεριέρος! ἐπιστολήν! μοὶ φέρει ἐπιστολήν! ἔκραξεν ἡ Κ. Δυβαλλῶν, καὶ ἀπὸ τῆς κλίνης ἀνεσχίρτησεν, ἐρρίφθη πρὸς αὐτὸν μετὰ δυνάμεως τεραστίας, καὶ τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος. Ὁ Κόμης εἶχε τὸ πρόσωπον κατηφές, καὶ τῇ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολήν βραδέως. Ἦτο δὲ αὕτη παρὰ τοῦ Στρατάρχου.

— Κυρία, ἔγραφεν, ὅ,τι δύνανται ἄνδρες γενναῖοι, οἱ στρατιῶταί μου τὸ ἔπραξαν πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀγαθοῦ ἡμῶν Δυβαλλῶνος. Ἀλλ' ἡ τύχη τῶν ἀνθρώπων εἶναι εἰς τοῦ Θεοῦ τὰς χεῖρας. Κατεδίωξα τοὺς Ἀραβας μέχρι τῆς ἐρήμου, καὶ κατέκοψα πολλοὺς ἐξ αὐτῶν, ἃν καὶ ἔφευγον ὡς σκιαὶ ἐμπρὸς μου. Τέλος ἐφθάσαμεν εἰς τὴν θέσιν τὴν καλουμένην «Βαβ-ἔλ-Σαρὰ» (Πύλην τῆς ἐρήμου), ὅριον ἀνυπέρβατον, φυσικὸν προμαχῶνα κλείοντα τὴν ἐρημον εἰς τὴν ἀνδρίαν ἐπίσης καὶ εἰς τὴν τέχνην. Ὁπίσω τοῦ στενοῦ τούτου κατέφυγον οἱ αἰχμαλωτίσαντες τὸν υἱόν σας. Ἡ ἐλπίς τοῦ νὰ σᾶς τὸν ἀποδώσωμεν καὶ νὰ τὸν ἀποδώσωμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν μᾶς ὑπεστήριζε, καὶ ἐνεψύχωσε τὸν στρατὸν εἰς θαυμασίας πράξεις ἀνδρίας· τρεῖς εἰσώρμησαν εἰς τὸ στόμιον τοῦ θανάτου ἐκεῖνο, καὶ τρεῖς εἰ-

«...μάτην θυσιαζόμενον τὸ ἄνθος τῶν ταγμάτων μου. Εὐ-
τυχέστεροι οἱ εὐρύντες τὸν ἔνδοξον θάντον, ὑπὲρ ἡμᾶς τοὺς
λαβόντας τὴν ὑλιβερὰν βεβαιότητα ὅτι πᾶσα ἡμῶν περαι-
τέρω προσπάθεια θέλει ἀποβῇ ματαία πρὸς τὸ παρόν! Ὁ
θεός, ὅστις μόνος γνωρίζει διατί πέμπει τὰς μεγάλας συμ-
φορὰς, εἴθε σᾶς πέμψοι τὴν φρόνησιν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ
να ὑπομείνητε καρτερικῶς ταύτην, τὴν μεγίστην πασῶν.»

Ἡ Κ. Δυβαλλὼν ἀνέγνω ἅπαξ καὶ δις, ἔπειτα ἔστρεψεν
ἐρωτηματικὸν βλέμμα πρὸς τὸν ὑπασπιστὴν, μετὰ ταῦτα
ἔμεινεν ἀκίνητος ὡς ἀπολιθωθεῖσα, καὶ αἶφνης ἔπεσε κατὰ
γῆς ὡς νεκρά. Ἡ Ἰουλία καὶ ὁ Λαφεριέρος τὴν ἔθεσαν ἐπὶ
τὴν κλίνην της, ὁ ἱατρὸς ἐκλήθη ἀμέσως, καὶ ἐν ᾧ ἐπεμε-
λεῖτο νὰ τὴν ἀνακαλέσῃ εἰς ἑαυτὴν, ἡ Ἰουλία λαβοῦσα τὸν
κόμητα κατὰ μέρος,

— Λοιπὸν δὲν εἶν' ἐλπίς; τῷ εἶπε. Τῷ ὄντι; εἶναι ἀδύ-
νατον νὰ τὸν σώσωσιν;

— Ἐντελῶς ἀδύνατον, καθ' ὅλας τὰς ἐκθέσεις. Ἡ θέσις
Βάβ-ἐλ-Σαρά προσεβλήθη ἐπανειλημμένως. Πολλοὶ τῶν
ἡμετέρων ἔπεσαν χωρὶς ἀποτελέσματος. Οὐτε πτηνὸν δύνα-
ται νὰ διέλθῃ ἐν ὅσῳ οἱ Ἀραβες τὴν κατέχουσι.

— Καὶ θὰ τοῖς ἐπιτραπῇ νὰ τὴν κατέχωσι διὰ πάντοτε;

— Ὁ στρατάρχης γράφει ὅτι ἀφ' οὗ καθαρίσῃ καὶ ὀργα-
νίσῃ τὰς δυτικὰς ἐπαρχίας, θὰ προσπαθήσῃ νὰ προσβάλῃ
αὐτὴν ὀπισθεν καὶ νὰ τὴν κυριεύσῃ.

— Καὶ τοῦτο πότε δύναται νὰ γίνῃ;

— Μετὰ πολλοὺς μῆνας βεβαίως, ἴσως μετὰ ἐν ἔτος.

— Γνωρίζετε, κύριε κόμη, τοὺς στρατιώτας σας. Δὲν εἶ-
ναι δυνατόν διὰ χρημάτων, διὰ πολλῶν χρημάτων, καὶ ἂν
ἤθελεν εἶσθαι ὅλη ἡ περιουσία μου, νὰ πείσωμεν τινὰς εἰς
ἀπότολμόν τι κίνημα.;

— Τὰ χρήματα εἶναι δέλεαρ ὅταν ὑπάρχη ἀμυδρά καὶ ἐπιτυχίας ἐλπίς· ἀλλ' ὅπου ὁ στρατάρχης ἀπέτυχε, τοιαύτη ἐλπίς δὲν ὑπάρχει. Καὶ ἂν ἐπείθομεν διὰ χρημάτων τινάς, θὰ τοὺς ἐστέλλομεν μόνον εἰς ἄφρευκτον θάνατον.

Ἡ Ἰουλία ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σύννευς· ἔπειτα δὲ, πλησιάσασα πρὸς τὸν κόμητα,

— Ἀφ' οὗ ἀπέτυχεν ἡ ἀνδρία, εἶπε, δὲν δύναται νὰ δοκιμάσῃ ἡ ἀφοσίωσις; Δὲν δύναται τις νὰ δοκιμάσῃ νὰ εἰσχωρήσῃ μεταξὺ τῶν Ἀράβων καὶ μέχρις αὐτοῦ, καὶ νὰ τὸν ὑποκλέψῃ θραύων τὰς ἀλύσεις του;

— Κυρία, ὁ ζῆλός σας σὰς παραφέρει εἰς τ' ἀδύνατα, ἀπεκρίθη ὁ κόμης. Ποῦ θέλετε εὔρει τὸν ἄνθρωπον, τὸν οὐ μόνον ἐπιτήδειον, ἀλλὰ καὶ ἀφωσιωμένον εἰς βαθμὸν ὥστε ν' ανταλλάξῃ ἐπισφαλεστάτην ἀπόπειραν ἀντὶ βεβαίου θανάτου;

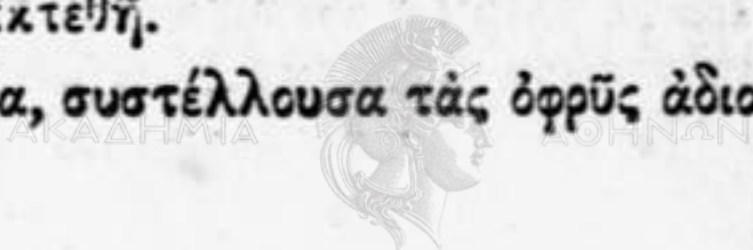
— Καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐπρότεινον νὰ εἴσθε ὑμεῖς, Κύριε Κόμη;...

— Πῶς, Κυρία;

— Φαντασθῆτε ὅτι ἐδύεσθε φερ' εἰπεῖν φορέματα Ἀραβος· τὴν ἀραβικὴν γνωρίζετε, διότι ἦσθε πολλάκις εἰς τὴν Ἀλγερίαν. Ἄν οὕτω μετημφιεσμένος κατορθώσητε νὰ φθάσητε μέχρι τοῦ Δυβαλλῶνος, δὲν θὰ σὰς ἦναι ἴσως ἀδύνατον νὰ τὸν σώτητε. Τί λέγετε περὶ τούτου;

— Λέγω, κυρία μου, ὅτι μὲ κολακεύει τὰ μέγιστα ἡ ἐμπιστοσύνη σας, ἀλλ' ὅχι καὶ ἡ προθυμία μεθ' ἧς σπεύδετε νὰ μὲ θυσιάσητε ἀντὶ τοῦ Κ. Δυβαλλῶνος. Καὶ χωρὶς νὰ φοβῶμαι τὸν θάνατον, ὃν φρονῶ βέβαιον ὅτι ἤθελον ἀπαντήσῃ, σὰς ἐμολογῶ ὅτι φοβῶμαι τὸ γελοῖον, εἰς ὃ εἶναι ἐπίσης βέβαιον ὅτι ἤθελον ἐκτεθῆ.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ἡ Ἰουλία, συστέλλουσα τὰς ὀφρῦς ἀδιο-

τάτως, τί ἠθέλετε εἰπεῖ ἂν σᾶς ἐπρότεινον νὰ ἐκτεθῶμεν ἑμοῦ εἰς τὸ γελοῖον καὶ εἰς τὸν θάνατον, καὶ νὰ μὲ συνοδεύσητε εἰς τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο :

— "Πθελον εἰπεῖ ὅτι παράδοξόν τι αἰσθημα, αἰσθημα ἀνεξήγητον, ἢ ἴτως ὑπὲρ τὸ δέον ἐξηγούμενον, σᾶς ἐμπνέει ἀτόπους ιδέας. Βεβαίως εὐδαιμονία μου ἤθελεν εἶσθαι νὰ σᾶς συνοδεύσω μέχρι περάτων τῆς γῆς· ἀλλ' εἰς τὴν περίστασιν ταύτην χρέος μου νομίζω, κυρία μου, πρὸς τὸ ἰδιόν σας συμφέρον, ὅχι μόνον νὰ σᾶς ἀποτρέψω δι' ὅλων μου τῶν δυνάμεων, ἀλλὰ καὶ νὰ εἰδοποιήσω ἀνυπερλήτως τὴν θείαν σας, ὅπως φροντίσῃ νὰ σᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τῶν συμβουλῶν τῆς καρδίας σας, μέχρις ὅτου ἐπανέλθῃ ἡ σκέψις.

Ἡ Ἰουλία τὸν ἠτένισε τότε κατὰ πρόσωπον, καὶ ἀπεκρίθη εἰς τὰς λέξεις ταύτας διὰ μεγάλου καὶ ἀπροσδοκήτου καγχασμοῦ.

— "Α! τὸ κατώρθωσα! εἶπεν. Ἴδου σᾶς ἠπάτησα! Ἐνομίσατε ὅτι σᾶς ὁμιλῶ ἐμβριθῶς! Θὰ τὸ διηγηθῶ παντοῦ ὅτι κατώρθωσα ν' ἀπατήσω τὸν ἀγχίνου Κόμητα Λαφεριέρον.

— Μέγα κατόρθωμα δὲν ἦτο, κυρία. Πρὸ πολλοῦ ἀπεφάσισα ὅτι εἶναι προωρισμένον νὰ μ' ἀπατᾶτε πάντοτε. Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι μ' ἐτρόμαξεν αὐτὸς ὁ ἀστεϊσμὸς σας.

— Ναί, ἀστεϊσμὸς, εἶπεν ἡ Ἰουλία· ὁμολογῶ δὲ καὶ ἐγὼ ὅτι ἦτον ἄκαιρος, καὶ δὲν σᾶς ἀρνοῦμαι ὅτι λυποῦμαι τὸν δυστυχῆ Δυβαλλῶνα. Ὑπάγετε, καὶ ὅ,τι μάθετε ἄλλο, εἰδοποιήσατέ με.

Ὁ Λαφεριέρος κλίνας βαθέως ἀνεχώρησεν. Ἐν ᾧ δ' ἐξήρχετο, ἡ Ἰουλία ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτὸν, καὶ τῷ ἔρριψε βλέμμα ἀνεκφράστου περιφρονήτεως. Τότε ἡ ψυχὴ της, συλλέξασα πάσας τῆς τὰς δυνάμεις, καὶ ἐνταθεῖσα

εἰς βαθμὸν ἀνώτατον, συνέλαβε μίαν τῶν ὑπερτάτων ἐκείνων ἀποφάσεων, αἵτινες ἀποκαλύπτουσιν ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸν χαρακτῆρα ὁλόκληρον, καὶ μεταπλάττουσι τὴν ὅλην ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Μετὰ ταῦτα δ' εἰσῆλθε πρὸς τὴν ἀσθενῆ, καὶ τὴν εὗρεν ἀναλαβοῦσαν τὰς αἰσθήσεις της. Ἡ Κυρία Δυβαλλὼν τὴν ἠτένισε πολλὰς στιγμὰς ὥς νὰ μὴ τὴν ἐγνώριζεν· ἔπειτα δ' ἔλαβε τὴν κεφαλὴν της εἰς τὰς δύο της χεῖρας, καὶ τὴν ἐπλησίασεν εἰς τὸ στόμα της.

— Τὸν ἐχάσαμεν! ἐψιθύρισεν.

Ἡ Ἰουλία τὴν ἐφίλησε περιπαθῶς, ἐν ᾧ τὰ δάκρυά της ἔτρεχον ἐπὶ τῶν παρειῶν της, καὶ ἐξῆλθε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Μετ' ὀλίγον δ' εἰσελθὼν ὁ ὑπηρέτης ἔδωσεν εἰς τὴν Κ. Δυβαλλὼν ἐν γραμματίον περιέχον τὰς λέξεις ταύτας·

« Θαρρῆτε! Ὑπάρχει τις ὅστις ἢ θὰ σώσῃ τὸν υἱὸν σας ἢ θ' ἀποθάνῃ μαζὶ του. »

Τὴν ἐπαύριον ὁ Κ. Σαῖν-Μαρτῖνος, μὴ βλέπων τὴν ἀνεψιάν του νὰ καταβῇ εἰς τὸ πρόγευμα, ἀνέβη εἰς τὸν κοιτῶνά της, καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης εὗρε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν·

« Ἀγαπητὲ θεῖε! Ἀναχωρῶ. Πρὸ δέκα ἡμερῶν ἄς μὴ τὸ μάθῃ κανεὶς. Μὲ συνοδεύει ὁ γέρων Ἰουσοῦφ. Ἐχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ. »

Ὁ Κ. Σαῖν-Μαρτῖνος καὶ ἡ γυνὴ του ἔμειναν ὡς ἐμβρόντητοι ἐκ τῆς εἰδήσεως ταύτης· ἀλλὰ μὴ ἠξεύροντες ποῦ νὰ τὴν ζητήσωσιν, ἐξεπλήρωσαν ἀκριβῶς τὴν εὐχὴν τῆς ἀνεψιάς των, ἀποκρινόμενοι εἰς τοὺς ἐρωτῶντας περὶ αὐτῆς, ὅτι ἡσθένει, καὶ τοῦτο εὐκόλως ἐπιστεύετο ὑφ' ὅλων τῶν ἰδόντων τὴν ταραχὴν της καθ' ὅλας τὰς τελευταίας ἡμέρας.

Ε΄.

Ἀφ' οὗ οἱ Γάλλοι ἐγκατέλιπον τὴν θέσιν Βαβ-ἔλ-Σαρά, ὡς ἀπόρθητον κατὰ μέτωπον, οἱ Ἀραβες ὠχυρώθησαν εἰς αὐτήν, καὶ ἡ Δείρα, ἡ νομαδικὴ φυλὴ τοῦ Φαράτ Βέν-Ἀζίζ, ἐστρατοπεύδεσε μεταξὺ τῶν βράχων, εἰς θέσιν ἀψηφοῦσαν πᾶσαν ἐχθρικὴν προσβολήν.

Εἰς τὸ μέσον τῆς Δείρας περίπου, ὑπὸ σκηνὴν αὐτοσχέδιον, ἔκειτο ὁ αἰχμάλωτος, καὶ, ἂν καὶ ἦτο δεδεμένος χεῖρας καὶ πόδας, ἀλλ' ἀνὰ εἰς Ἀραψ ἐπηγρύπνει ἀλληλοδιαδόχως πάντοτε ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν παρουσιάσθη εἰς τὴν Δείραν γυνὴ ἐπαῖτις, ζητοῦσα ὀλίγην τροφήν, καὶ τὴν ἄδειαν νὰ διανυκτερεύσῃ ἐκεῖ. Οἱ φρουροὶ δὲν ἐδίστασαν παντάπασιν νὰ τῇ ἐπιτρέψωσι νὰ εἰσέλθῃ. Ἐφαίνετο δ' ἡ γυνὴ αὕτη ἀνήκουσα εἰς τὴν τάξιν τῶν Βοημῶν ἐκείνων ἢ Κατζιβέλων, αἵτινες ζῶσιν ἐξ ἀγυρτίας, μεταλλεύουσαι τὴν εὐπιστίαν τῶν ἀμαθῶν. Ἐφόρει δ' ἐνδύματα πενιχρότατα, ὡς ἦτον ἐπόμενον, παλαιὰ ἀνδρὸς ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, δῶρον ἐλεημοσύνης ἀναμφιβόλως, πλατείας περισκελίδας, καταπεποικιλμένας διὰ παντὸς χρώματος ἐμβαλλωμάτων, ἐπανωφόριον κατεσχισμένον εἰς ῥάκη, καὶ ἐπὶ πᾶσι βουρνούζιον ἀραβικὸν ἐκ χονδροειδεστάτου καὶ ῥυπαροῦ ὑφάσματος, καλύπτον ὅλον τὸ σῶμά της, καὶ συγχρόνως τὴν κεφαλὴν αὐτῆς καὶ τὸ πρόσωπον, πλὴν μόνων τῶν ὀφθαλμῶν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ δ' οὗτοι εἶχον μὲν σπανίαν ζωηρότητα· ἀλλ' ὅσον ἐφαίνετο τῆς ἡλιοκαοῦς τῆς μορφῆς, τοῦ σώματος της τὸ κύρτωμα, ἡ ῥάβδος ἣν ἐκράτει εἰς τὰς μελαίνας τῆς χεῖρας, ἀπεδείκνυον γράϊαν.

Ἐλθοῦσα δ' ἡ γυνὴ αὕτη εἰς τὸ μέρος τῆς Δείρας ὅπου ἦσαν αἱ γυναῖκες, ἔφαλέ τινα ἀραβικά ἄσματα, προσκυμβαλίζουσα εἰς εἶδος ἐγχωρίου Δαῖρὲ ἡ τυμπάνου, κρεμαμένου εἰς τὸ πλευρόν της, καὶ τὸ ἄσμά της συνῆψε πέριξ της γυναῖκας, παιδιά καὶ ἄνδρας. Ἀφ' οὗ δ' ἐτελείωσεν, ἔτεινε τὸν μικρὸν δίσκον της πρὸς ὅλους τοὺς παρευρισκομένους ἵνα συλλέξῃ ἐλέη. Μετὰ ταῦτα δ' αἱ γυναῖκες τὴν ἡρώτησαν ἂν λέγῃ τὴν τύχην.

— Αὕτη εἶναι ἡ τέχνη μου, ἀπεκρίθη ἡ Βοημή. Εἶναι τώρα σαράντα χρόνοι, εἶπα εἰς ἓνα παιδί πῶς θὰ γίνῃ τῶν Ἀράβων Σουλτάνος. Τὸ παιδί αὐτὸ ὠνομάζετο Ἀβδὲλ-Καδέρ.

— Ἀλλάχ, Ἀλλάχ! ἀνεφώνησαν οἱ παρόντες, καὶ καθεὶς ἔτεινε τὴν παλάμην του ἀνοικτὴν εἰς τὴν μάγισσαν, ἥτις ἐξέτασε τὰς γραμμάς τῆς μιᾶς χειρὸς μετὰ τὴν ἄλλην, προφέροντα πάντοτε λέξεις τινὰς ἀκατανοήτους.

— Μετ' ὀλίγον θὰ ἔχῃς υἱόν, ὅστις θὰ ζήσῃ ἔτη πολλὰ, καὶ θὰ γίνῃ Πασᾶς τριῶν οὐρῶν, εἶπεν εἰς γυναῖκα, ἥτις προφανῶς περιέμενε προσεχῇ υἱοῦ γέννησιν.

— Θὰ ὑπανδρευθῇς νέον μαυρομμάτην καὶ μελαγχροινόν, ἀνδρεῖον καὶ πλούσιον, εἶπεν εἰς νέαν κόρην, ἥτις ἔσπευσε νὰ ρίψῃ ἐν γρόσιον εἰς τὸν δίσκον της.

— Ἀφ' οὗ δουλεύσῃς πιστὰ καὶ καλὰ, οἱ κύριοί σου θὰ σ' ἐλευθερώσουν σὲ καὶ τὰ παιδιά σου, εἶπεν εἰς γυναῖκα μαύρην, ἥτις τεθλιμμένως καὶ μελαγχολικῶς ἔβλεπε δύο παιδιά τοῦ γένους της ἐργαζόμενα ἐπιπόνως.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ χρήματα δὲν εἶχεν, ἀλλὰ περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὴν ἀγαθὴν μάγισσαν.

Ἐπειτα δὲ στραφεῖσα πρὸς τοὺς ἄνδρας, προεῖπεν εἰς ἓνα

είροντα ὅτι θὰ γίνῃ Καδῆς, πρὶν ἢ σελήνη πληρωθῇ δω-
 δεκάκις· εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Δείρας ὅτι ὁ Ἀβδὲλ-Καδὲρ
 θὰ διώξῃ τοὺς Γάλλους ἐκ τῆς Ἀφρικῆς, καὶ θὰ τὸν διω-
 σῇ Καλλιφάν ἡ διοικητὴν τῆς Ἀλγερίας· εἰς ἓνα Ἰου-
 αῖον παρόντα, ὅστις ἐπρομήθευε λαθραῖας ἐμπορεύματα
 εἰς τοὺς Ἀραβας, ὅτι θὰ τὸν κρεμάσουν συγχρόνως καὶ οἱ
 Γάλλοι διότι τοὺς προδίδει, καὶ οἱ Ἀραβες διότι τοὺς κλέ-
 πτει. Τοῦτο ἤγειρε μέγαν γέλωτα μεταξὺ τῶν Ἀράβων,
 καὶ εἴλκυσε τὴν εὐνοϊάν των πρὸς τὴν Βοημήν. Τέλος δ' ἐλ-
 θύσα πρὸς ἓνα τῶν Ἀράβων, ὅστις ἐφαίνετο ἐνδεδυμένος
 μετὰ τινος ἐπιτηδεύσεως, ἀποδεικνυσύσης τὴν ἐπιθυμίαν
 μᾶλλον πρὸς τὴν πραγματικὴν ὑπαρξίν τῆς πολυτελείας,
 ἡ Βοημή τὸν παρετήρησε πολλὴν ὥραν, ἐξετάζουσα τὰς
 γραμμάς τῆς χειρὸς του. Τέλος δὲ εἶπεν·

— ὦ! Ἴδου γραμμὴ ἀξιόλογος, ἡ γραμμὴ τοῦ πλούτου.

— Τοῦ πλούτου! ἀνέκραξεν ὁ νέος Ἀραψ, καὶ οἱ ὀφθαλ-
 μοί του ἔλαμψαν ὑπὸ χαρᾶς.

— Τοῦ πλούτου, ἐπανελάβεν ἡ γυνή, καὶ πλούτου με-
 γάλου.

— Καὶ πῶς θὰ τὸν εὕρω καὶ πότε;

— ὦ! ὦ! εἶπεν ἡ μάγισσα, ἀφ' οὗ πάλιν ἐξέτασε τὴν
 χεῖρά του. Αὐτὴ ἡ γραμμὴ κόπτεται ἀμέσως ἐδῶ ἐπάνω·
 φαίνεται, φίλε μου, ὅτι ὁ πλοῦτος θὰ σ' ἔλθῃ πολὺ ὀγλή-
 γορα. Ἀλλ' ἰδὲ! ὦ, βέβαια! συνδέεται μετ' αὐτῆς τῆς
 γραμμῆς τοῦ δακτύλου. Τοῦτο δηλοῖ ὅτι ἐξαρτᾶται ἀπὸ
 σοῦ νὰ τὸν ἀποκτήσῃς· ὅτι θὰ τὸν εὕρῃς ἂν τὸν ζητήσῃς.

— Καὶ δὲν ἤμπορεῖς νὰ μ' εἰπῇς ποῦ πρέπει νὰ τὸν ζη-
 τήσω;

— Τοῦτο εἶναι δυσκολώτερον, ἀπεκρίθη μεγαλοφώνως

ἡ γυνή· καὶ μετὰ ταῦτα κρυφίως, οὕτως ὥστε ὑπὸ μόνου αὐτοῦ ἠκούσθη, ἐπρόσθεσε·

— Καὶ ἂν ἡμπορῶ, θέλεις νὰ σοὶ τὸ εἰπῶ ἐμπρὸς εἰς ὅλους αὐτούς;

Ὁ Ἄραψ ἔνευσεν ἀκατανοήτως ὅτι ὄχι, καὶ τῇ ἔδωσέ τινα κέρματα. Ἀφ' οὗ δ' ἔψαλεν αὐτῇ ἀκόμη τινὰ ἄσματα, ἀπεσύρθη κατὰ μέρος, καὶ ἐκάθησε νὰ δειπνήσῃ ἐξ ὧν τῇ προσέφερε τῶν ξενοδόχων τῆς ἡ ἐλευθεριότητος. Μετ' ὀλίγον δ' ὁ Ἄραψ, ἰδὼν ὅτι εἶναι ἐντελῶς μόνη, ἦλθε καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς.

— Καὶ τώρα, τῇ εἶπε, δὲν δύνασαι νὰ μ' εἰπῇς ποῦ καὶ πῶς θὰ εὔρω τὸν πλοῦτον;

— Τοῦτο ἐμελέτων, ἀπεκρίθη ἡ Βοημή· ἀλλὰ πρέπει νὰ μοὶ δείξης πάλιν καὶ τὰς δύο σου χεῖρας.

Καὶ λαβοῦσα αὐτάς, τὰς παρετήρησε, μεταφέρουσα ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην τὴν προσοχὴν τῆς, καὶ ψιθυρίζουσα παράδοξα λόγια.

— Τώρα, εἶπεν, ἡμπορῶ νὰ ἔχω τινὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς σου;

Ὁ Ἄραψ ἔκοψέ τινας διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του καὶ τῇ τὰς ἔδωκεν.

— Ἄλλ' ἐπεθύμουν καὶ ἄλλο τι δυσκολώτερον, ἐπρόσθεσεν ἡ μάγισσα. Εἰς τὰς τρίχας αὐτάς πρέπει νὰ προστεθῇ μία ῥανὶς τοῦ αἵματός σου.

Ὁ Ἄραψ ἐκέντησε διὰ τοῦ ἐγχειριδίου τὸν βραχίονά του, καὶ ἔβρεξε τὰς τρίχας του εἰς τὸ αἷμα. Ἐν τούτοις δ' ἡ μάγισσα εἶχε διαθέσει διάφορα λιθάρια, ὑαλῖα, μικρὰ μέταλλα εἰς κύκλον.

— Τώρα, εἶπεν, ἔχω πλέον μόνον ἀνάγκην φωτίας.

Ὁ Ἄραψ τῇ ἔδωκε τὴν καπνοσύριγγά του, καὶ αὐτῇ,

ῥάστα εἰς τὸ κέντρον τοῦ κύκλου τὸν ἄνθρακα, ἔθεσεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς τρίχας, καὶ ἐπὶ τοῦ καπνοῦ ὃν ἐξέπεμπον καίόμεναι ἐκράτει τὸν δίσκον της. Ἐπειτα δὲ, ἐμβλέψασα εἰς αὐτὸν, καὶ χαράξασα ἐπ' αὐτοῦ διάφορα σχήματα διὰ τοῦ δακτύλου.

— Ἐχετε κανένα χριστιανὸν εἰς τὴν Δείραν; ἠρώτησεν.

Ὁ Ἄραψ διστάζων ἀπεκρίθη, — Ὁχι!

— Λυπηρὲν, εἶπεν ἡ γυνή. Ὁ πλοῦτος φαίνεται ὅτι εἶναι θησαυρὸς τεθαμμένος. Ἐγὼ, καθὼς βλέπω ἐκ τοῦ δίσκου μου, δύναμαι νὰ σὲ ὀδηγήσω ἕως εἰς τὸ μέρος, ἂν μ' ὑποσχεθῇς διακόσια γρόσια ἀφ' οὗ εὐρῆς τὸν θησαυρόν. Ἄλλ' ὅπως εὐρεθῇ, εἶναι ἀφευκτον χριστιανὸς νὰ σκάψῃ τὴν γῆν.

— Χριστιανός! Καὶ εἶναι πολλὰ τὰ χρήματα;

— Ἀκριβῶς δὲν ἤξεύρω. Ὡς τεσσαράκοντα χιλιάδας γρόσια μ' ἔδειξεν ὁ καπνός.

— ὦ! τῷ ὄντι; ἔκραξεν ὁ Ἄραψ, ἐκτείνων τὴν χεῖρα ὥς ἂν ἐκράτει ἤδη τὰ γρόσια. Ἀκουσον. Ἐχομεν ἓνα χριστιανὸν εἰς τὴν Δείραν, ἓνα αἰχμάλωτον. Ἀλλὰ πῶς ἡμπορῶ νὰ τὸν λάβω μαζῇ μου;

— Τοῦτο δὲν τὸ ἤξεύρω, ἀπεκρίθη ἡ Βοημή. Ἰδικόν σου συμφέρον εἶναι· σὺ φρόντισον περὶ τούτου.

— Νὰ σ' εἰπῶ, εἶπεν ὁ Ἄραψ. Ἀπὸ τοῦ μεσονυχτίου ἕως τὸ πρωῒ ἐγὼ ἔχω τοῦ αἰχμαλώτου τὴν φυλακὴν. Νομίζεις ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα προφθάνομεν νὰ τελειώσωμεν;

Ἡ μάγισσα ἐφάνη βυθιζομένη εἰς εἶδος ἐκστάσεως καὶ εἰς ὑπολογισμούς.

— Βλέπω, εἶπε τέλος, μέγα δένδρον εἰς τὸ μέσον πεδιάδος· πλησίον βλέπω ρεῦμα, καὶ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ρεύματος ἐρείπιον κρημνισμένου τείχους. Κάτω τοῦ τείχους

ἐδγαίνει καὶ τρέχει βρύσις. Ἐκεῖ κάπου εἶναι κρυμμένος ὁ θησαυρός. Δύω ὥρας ἢ δύο καὶ μιστὴν φαίνεται ὅτι εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

— Γνωρίζω, γνωρίζω κάλλιστα τὸν τόπον ὅπου μοὶ λέγεις, ἀνέκραξεν ὁ Ἄραψ. Ἔχω μίαν καμήλαν τῆς Σαχάμβας, ἐκ τῶν καλουμένων Μ α χ α ρ ῆ, αὐτῶν ὅπου τρέχουν, ἡξεύρεις, εἰς μίαν ἡμέραν δέκα ἡμερῶν δρόμον. Τὸ μεσονύκτιον ἀναβρίσκω εἰς αὐτὴν μετα τοῦ αἰχμαλώτου μας, τὸν φοβερίζω ἂν φωναῇ ὅτι θα τον φονεύσω, καὶ τὸν φέρω εἰς τὸν τόπον τοῦ θησαυροῦ. Ἄφρῦ μοὶ τὸν ἐκθάψῃ, τότε....

— Τί τότε;

— Τότε τὸν θάπτομεν αὐτὸν εἰς τὸν τόπον του.

Ἡ Βοημὴ ἀνεσκιρτήσεν ἀκουσίως.

— ὦ! καὶ διατὶ τοῦτο; εἶπε.

— Διότι οἱ νεκροὶ δὲν ὁμιλοῦν.

— Ἴσως ἔχεις δίκαιον, ἀπεκρίθη αὐτὴ ἡσύχως. Ἀλλὰ καὶ ὁ φόβος κλείει τὸ στόμα. Ἴσως ἡμπορεῖς μόνον νὰ τὸν φοβερίσῃς.

— Να ἰδῶμεν ὅπως φανῇ συμφερώτερον τότε.

Καὶ ἐχωρίσθησαν.

ΣΤ'

Τὸ δὲ μεσονύκτιον, ἅμα ὁ πρῶτος φύλαξ τοῦ Ῥιχάρδου ἀπῆλθε νὰ κοιμηθῇ, ὁ φίλος ἡμῶν Ἄραψ, ὅστις ὠνομάζετο Βοῦ-Μωχαμέτ, ἀπερχόμενος νὰ τὸν διαδεχθῇ, διῆλθε διὰ τοῦ μέρους ὅπου ἐκοιμᾶτο ἡ Βοημὴ, ὀλίγον μακρὰν τῶν γυναικῶν, καὶ τὴν ἔσπρωξε διὰ τοῦ ποδός. Ἡ Βοημὴ ἡγέρθη καὶ τὸν ἠκολούθησε κρυφίως.

Ὅταν δ' εἰσῆλθον εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ῥιχάρδου, αὐτὸς ἐκοιμᾶτο, ἀλλ' ὁ Βοὺ Μωχαμέτ τὸν ἐξύπνησεν ἀποτόμως.

— Σκύλε χριστιανέ, τῷ εἶπεν, ἐξύπνα, θὰ πηγαίνωμεν.

— Ποῦ θὰ πηγαίνωμεν; ἠρώτησεν ὁ Ῥιχάρδος τρίβων τοῦ ὀφθαλμοῦς του.

Τότε ἐπλησίασεν ἡ Βοημή, μόλις φαινομένη εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς σελήνης.

— Ὅ,τι ἰδῆς καὶ ὅ,τι ἀκούσης, ἐπρόσθεσε, λέξιν μὴ προφέρης, ἂν θέλῃς τὴν σωτηρίαν σου. Ἀκολούθησον αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, καὶ μὴ ἐκπλήττεσαι διὰ τίποτε.

— Τί εἶναι τοῦτο! ἀνέκραζεν ὁ Ῥιχάρδος.

— Σιωπὴ σοὶ εἶπα· τὸν διέκοψε βιαίως ἡ Βοημή. Ἐγὼ σοὶ τὸ παραγγέλλω, ἂν θέλῃς τὴν ζωὴν σου.

— Εὐγε, καλὰ τὸν ἐμιλεῖς, εἶπεν ὁ Ἀραψ.

Ὁ δὲ Ῥιχάρδος ἀνεπήδησεν ἀμέσως ὡς ἀστραπή.

— Διάταξον, εἶπεν εἰς τὸν Ἀραβα. Σ' ἀκολουθῶ ὅπου θέλεις.

Ἐν τῷ ἅμα δ' ὁ Βοὺ-Μωχαμέτ ἔλυσε τὰ δεσμά του, τὸν ἔφερεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦταν ἡ ταχύπους του κάμηλος, τὸν ἀνεβίβασεν εἰς αὐτήν, καὶ ὀπίσω του τὴν Βοημήν, καὶ ἀναβάς αὐτὸς ἐμπρός του, ὠδήγησε τὸ ζῶον δι' ἀγνώστων στενωπῶν, ὅπου δὲν ἐφοβεῖτο ν' ἀπαντήσῃ φρουροὺς τῆς Δείρας. Ἐν ᾧ δ' ἀνέβαινον εἰς τὴν κάμηλον ἡ Βοημή, μίαν μόνην στιγμὴν εὐροῦσα, ἐπλησίασεν εἰς τὸν Ῥιχάρδον, καὶ τῷ εἶπε γαλλιστὶ τὰς δύο ταύτας λέξεις· « Σιωπὴ καὶ φρόνησις! »

Ἡ κάμηλος ἔτρεχε τῷ ὄντι ὡς πτερωτὴ εἰς τοὺς βράχους, καὶ μετὰ μίαν ὥραν περίπου κατέβη εἰς τὴν παιδιάδα. Μετ' ὀλίγον δ' ἔτι ἔφθασεν εἰς τὸ ρεῦμα ὅπου ἦτο τὸ ἐρείπιον, ἡ πηγὴ καὶ τὸ δένδρον. Ἐδῶ δὲ κατέβησαν οἱ ἀναβά-

ται της, καὶ ἔδεσαν αὐτὴν εἰς τοὺς θάμνους. Ἡ δὲ Βοημή, λαβοῦσα εἰς τὴν χεῖρά της ῥάβδον, διέγραψεν εἰς τὸν αέρα καὶ ἐπὶ τῆς γῆς διαφόρους κύκλους καὶ ἄλλας φανταστάς γραμμάς, καὶ τέλος, κτυπήτασα τὸ ἔδαφος εἰς ἓν σημεῖον πλησίον τῆς ἀπωτέρας γωνίας τοῦ ἐρειπίου,

— Ἐδῶ! εἶπε.

Τότε ὁ Βοῦ-Μωχαμέτ, ἐγχειρίζων εἰς τὸν Ῥιχάρδον μίαν σκαπάνην, ἣν εἶχε φέρει μεθ' ἑαυτοῦ,

— Πήγαινε νὰ σκάψῃς ἐκεῖ! τῷ εἶπεν ἀπειλητικῶς.

— Ὑπάκουσον εἰς τὸν αὐθέντην σου, ἂν θέλῃς τὴν σωτηρίαν σου, ἐπρόσθεσεν ἀποτόμως ἡ Βοημή.

Ὁ Ῥιχάρδος ἔλαβε τὸ ἐργαλεῖον εἰς χεῖρας τρεμούσας ὑπὸ συγκινήσεως, καὶ πορευθεὶς πρὸς τὸ καταδειχθὲν μέρος, ἤρχισε νὰ σκάπτῃ τὴν γῆν, ἥτις εὐκόλως ἐνέδιδεν.

— Ὅταν εὕρῃς τίποτε περίεργον, εἰδοποιήσον μας, τῷ ἐφώναξεν ἡ Βοημή, ἥτις ἔμενε πλησίον τῆς καμήλου μετὰ τοῦ Βοῦ-Μωχαμέτ.

Αὐτοῦ δὲ τὰ νεῦρα ἐσκίρτων σπασμωδικῶς, καὶ τὸ μέτωπον ἐβρέχετο ὑπὸ ἰδρώτος, ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ του ἐταλαντεύετο μεταξὺ ἐλπίδος καὶ φόβου.

Μεθ' ἐνὸς τετάρτου ἐργασίαν περίπου ὁ Ῥιχάρδος ἔκραξεν·

— Εὐρίσκω εἰς τὸ χρῶμα χρυσᾶ νομίσματα.

— Παῦσον νὰ σκάπτῃς! ἐφώναξεν ἡ Βοημή.

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Ἀραβὰ, ὅστις ἀνεπήδησεν ὡς ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἅμα ἤκουσε τὴν κραυγὴν τοῦ Ῥιχάρδου,

— Ἴδου τῷ εἶπεν, εὐρέθη ὁ θησαυρός. Ἀλλὰ δὲν συμφέρει νὰ γνωρίσῃ ὁ χριστιανὸς τὴν ποσότητα. Μάκρυνον αὐτὸν ἐκεῖθεν, καὶ σύναξον ὁ ἴδιος τὰ νομίσματα.

— Δὲν νομίζεις συμφερώτερον νὰ τὸν φονεύσω; ἠρώτησεν ὁ Ἀραψ, ἐτοιμάζων τὸ πυροβόλον του.

— "Οχι ὄχι! ἀνέκραξε βιαίως ἡ Βοημή! Φυλάξου! ἄλλως καταστρέφεις τὰ πάντα. Ἴσως πρέπει μέχρι τέλους ν' ἀποπερατώσῃ αὐτὸς τὸ ἔργον ὃ ἤρχισεν.

Ο Βοῦ-Μωχαμέτ, φοβηθεὶς τότε μὴ διακινδυνεύσῃ τὸ εὖημά του, ἔλαβε τὸν Ριχάρδον ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ἔφερε παρὰ τὸ δένδρον ὅπου ἵστατο καὶ ἡ Βοημή.

— Ἀλλὰ τοῦλάχιστον πρέπει νὰ τὸν δέσω, εἶπεν.

— Ἀναμφιβόλως πρέπει νὰ τὸν δέσῃς, ἀπεκρίθη αὐτῇ· ἄλλως ἡμπορεῖ νὰ σοὶ φύγῃ. Ἀναβίβασον αὐτὸν εἰς τὴν κάμηλον καὶ δέσε τον. Τὸν φυλάττω κ' ἐγώ. Σὺ δὲ μὴ λησμονήσῃς τὰ διακόσια γρόσια.

— Μὴ φοβῆσαι, ἀπεκρίθη ὁ Ἄραψ, ὅστις ἐγκρίνας τὸ σχέδιον, ἀνεβίβασε τὸν χριστιανὸν εἰς τὴν κάμηλον, καὶ τῷ ἔδεσε τὸ σῶμα καὶ τὰς χεῖρας. Ἐλθὼν δ' ὁ ἴδιος εἰς τὸν ἀνοιχθέντα λάκκον, κατέθεσε τὰ ὅπλα του εἰς τὸ χεῖλος αὐτοῦ, καὶ ἐπήδησεν ἐντός.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ Βοημή ἐκτύπησε δις τὰς χεῖράς της, καὶ ἐν τῷ ᾧμα ἀπὸ τῶν θάμνων ἐπήδησαν δύο ἄνθρωποι, ἤρπασαν τὰ ὅπλα τοῦ Βοῦ-Μωχαμέτ, καὶ στρέψαντες αὐτὰ κατὰ τῆς κεφαλῆς του,

— Ἄν κινηθῇς, τὸ εἶπον, εἶσαι νεκρός.

Συγχρόνως δὲ καὶ ἡ Βοημή ἔλυσε τὴν κάμηλον, ἀνέβη δι' ἐνὸς πηδήματος εἰς αὐτὴν, καὶ διερχομένη πλησίον τοῦ λάκκου ὅπου ἦτον ὁ Ἄραψ,

— Βοῦ-Μωχαμέτ, τῷ ἐφώναξε· σοὶ προεἶπον ὅτι θὰ εὖρης θησαυρὸν τεσσαράκοντα χιλιάδων γροσίων. Ἡ ποσότης εἶναι ὀλόκληρος εἰς τὸν λάκκον ἐκεῖνον, καὶ εἶν' ἐδική σου, ἀλλ' ὁ αἰχμάλωτος δὲν εἶν' ἐδικός σου πλέον. Σοὶ συμβουλεύω ν' ἀφήσῃς τὴν Δείραν τοῦ Φαράτ Βέν-Ἀζίζ.

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἐκτύπησε τὴν κάμηλον, ἥτις ὥς

ὑπόπτερος ὥρμησε διὰ τῆς πεδιάδος. Ἐνταύτῳ δὲ καὶ οἱ δύο ἄνδρες, ἀναβάντες εἰς δύο ἵππους, οὓς ἐκράτουν ἐκ τοῦ χαλινοῦ, ἀπῆλθον κατόπιν τῆς, καὶ ἀπερχόμενοι ἔκραξαν πρὸς τὸν Ἀραβᾶ, ὅτι τὰ ὅπλα τοῦ θέλει εὑρεῖ ἑκατὸν βήματα μακρὰν τοῦ μέρους ὅπου ἔσκαπτε.

Τ' ἄλλεπάλληλα ταῦτα συμβάντα ἐκινδύνευταν ν' ἀπομωράνωσι τὸν δυστυχῆ Βοῦ-Μωχαμέτ. Ἀλλ' ἄφ' οὗ συνῆλθε, καὶ εἶδεν ὅτι εἶναι μόνος καὶ ἀσφαλῆς, ἐξηκολούθησε νὰ σκάπτῃ, εὑρεν ὁλόκληρον τὴν ποσότητα τῶν 40 χιλιάδων γροσίων εἰς χρυσᾶ γαλλικὰ νομίσματα, μετὰ ταῦτα ἐπορεύθη ἑκατὸν βήματα μακρὰν, καὶ εὑρε τὰ ὅπλα τοῦ, καὶ κατόπιν ἐπορεύθη πανταχοῦ ἄλλοῦ παρὰ εἰς τὴν Δεῖρραν, ὅπου ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ εὑρίσκει τὸν θάνατον μετὰ τὴν δραπετεύσιν τοῦ αἰχμαλώτου.

Ζ'.

Ἡ δὲ ὠκύπους Μαχαρὴ μετὰ μιᾶς ὥρας πτήσιν μάλλον ἢ δρόμον ἔφθασεν εἰς τὸ πρῶτον χωρίον τὸ κατεχόμενον ὑπὸ Γάλλων.

Ἐκεῖ κατέβησαν οἱ ἐπιβάται τῆς, καὶ ὁ Ῥιχάρδος ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἰουλίας, καὶ τὴν προσεκύνησεν ὡς θεότητα ἐλευθερωτὴν τοῦ, μὴ δυνάμενος νὰ καθέξῃ τὰ δάκρυά τοῦ, δάκρυα θαυμασμοῦ.

Αὐτὴ δὲ, ἀποδυθεῖσα τὰ ῥάκη τῆς Βοημῆς, καὶ ἀποπλύνασα τὰ χρώματα δι' ὧν εἶχεν ἐντελῶς μετομορφωθῇ, ἀνέλαβε τὸ εὐχαρι Ἀμαζόνιον, ἣ ἱππευτικὸν τῶν γυναικῶν ἔνδυμα. Μετ' ὀλίγον δ' ἀφίχθησαν καὶ οἱ δύο τῆς ἑφιπποὶ βοηθοί, ὧν ὁ εἰς ἦν ὁ πιστὸς γέρων Ἰουσούφ, καὶ ὁ

Άλλος συγγενής αὐτοῦ, καὶ οὕτως ὅλη ἡ συνοδία διηυθύνθη πρὸς τὸ Ἀλγέριον.

Τὴν δεκάτην ἡμέραν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της ἡ Ἰουλίᾳ ἔφθασε πάλιν εἰς τὴν πόλιν ταύτην.

Καὶ πρῶτον μὲν ἔσπευτεν ἀμέσως πρὸς τὴν θείαν της, ἣν, ὥς καὶ τὸν Κ. Σαῖν-Μαρτῖνον, εὔρε σπαραττομένους ὑπὸ μεγίστης ἀνησυχίας, καὶ ἐτοιμαζομένους ν' ἀρχίσωσι τὴν ἐπαύριον δραστηρίαν ἐρεύνας πρὸς ἀναζήτησίν της.

Φιλήσασα δ' ἀμφοτέρους περιπαθῶς, ἔλαβε τὸν θεῖόν της, καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Ῥιχάρδου ἔδραμε πρὸς τὴν Κ. Δυβαλλῶνα, ἣν ἡ ἀπελπισία εἶχε καταστήσει ἀγνώριστον. Ὅταν δ' εἶδε τὸν υἱόν της, κατελήφθη ὑπὸ τοιούτου νευρικοῦ τρόμου καθ' ὅλον τὸ σῶμα, ὥστε πάντες ἐφοβήθησαν μὴ μείνη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπόπληκτος. Πολλὴν ὥραν ἤθελε νὰ προσφέρῃ « υἱέ μου » καὶ δὲν ἐδύνατο. Τέλος ἡ λέξις αὕτη ἐξῆλθε μετὰ μεγάλης κραυγῆς καὶ μετὰ χειμάρρου δακρύων.

Ὅτε δ' ἔμαθε τῆς Ἰουλίας τὴν ἀφοσίωσιν, ἀφῆκε τὸν υἱόν της, ἵνα ῥφῇ εἰς αὐτῆς τὰς ἀγκάλας.

— Ὁ Θεὸς μόνος δύναται ν' ἀνταμείψῃ τοιαύτην πράξιν, εἶπεν. Ἐγὼ, καὶ ὅλην μου τὴν ζωὴν ἂν σοὶ δώσω, πῶς ποτὲ νὰ σὲ ἀνταμείψω;

— Καλοῦσά με θυγατέρα σας, ἀπεκρίθη ἐρυθριῶσα ἡ Ἰουλία.

Μετὰ δύο δ' ἡμέρας ἐπροκηρύχθη εἰς Ἀλγέριον ὁ γάμος τοῦ Κ. Ῥιχάρδου Δυβαλλῶνος μετὰ τῆς Κυρίας Ἰουλίας Βωτσάν. Τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου ὑπέγραψεν ὁ στρατηγὸς Βυζῶδος. Δὲν λέγει δ' ἡ ἱστορία ἂν καὶ ὁ ὑπασπιστὴς του, κόμης Δὲ Λαφεριέρος, ἦν παρὼν εἰς τὴν τελετὴν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ